

UOHSX00GZFB3

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0125/2022/HS
Číslo jednací: ÚOHS-45565/2022/164

Brno 20. 12. 2022

V řízení o rozkladu podaném společností **Marc spol. s r.o.**, se sídlem Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1, IČO 452 71 780, zastoupenou JUDr. Tomášem Machem, LL.M., Ph.D., advokátem v MACH LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Viktora Huga 377/4, 150 00 Praha 5, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 8. 2022, sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-28092/2022/852, ve věci porušení § 21f odst. 3 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů jsem podle ustanovení § 25a téhož zákona a ve spojení s ustanoveními § 90 odst. 5 a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na návrh rozkladové komise

rozhodl takto:

I.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 8. 2022, sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-28092/2022/852 **ve výroku I.** dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m.**

II.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 8. 2022, sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-28092/2022/852 **ve výroku II.** dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m.**

III.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 8. 2022, sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-28092/2022/852 **ve výroku III.** dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m.**

ODŮVODNĚNÍ

I. Relevantní procesní vývoj

1. Dne 24. 5. 2022 vydal Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) příkaz pod sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-17404/2022/852 (dále též „**příkaz**“).¹ Tímto příkazem byla společnosti Marc spol. s r.o., se sídlem Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1, IČO 452 71 780 (dále též „**účastník řízení**“ nebo „**společnost Marc**“) uložena pokuta ve výši 326.000,- Kč dle § 22a odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „**ZOHS**“), jelikož výše uvedená společnost porušila § 21f odst. 3 ZOHS a dopustila se přestupku dle § 22a odst. 1 písm. h) ZOHS.
2. Daného přestupku se společnost Marc dopustila tím, že dne 13. 4. 2022 neumožnila inspektorům Úřadu vstoupit do svých obchodních prostor na adrese U Elektry 650, 198 00 Praha 9 a provést tak neohlášené místní šetření dle § 21f ZOHS, k čemuž byli oprávněni na základě pověření předsedy Úřadu ze dne 6. 4. 2022, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10876/2022/852 (dále též „**pověření**“),² za účelem prověření možného protisoutěžního jednání společnosti Marc a dalších soutěžitelů, spočívajícího v porušení § 3 odst. 1 ZOHS.
3. Proti příkazu podala společnost Marc dne 26. 5. 2022 odpor.³ V souladu s § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**správní řád**“) se podáním odporu příkaz zrušil a ve správním řízení bylo pokračováno.
4. Dne 17. 8. 2022 vydal Úřad rozhodnutí pod sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-28092/2022/852 (dále též „**napadené rozhodnutí**“),⁴ kterým uložil společnosti Marc dle § 22a odst. 2 ZOHS pokutu ve výši 326.000,- Kč z důvodu porušení povinnosti dle § 21f odst. 3 ZOHS,

¹ Viz dokument č. 14 spisu, sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-17404/2022/852.

² Viz dokument č. 5 spisu, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10876/2022/852.

³ Viz dokument č. 15 spisu, sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-17776/2022/800.

⁴ Viz dokument č. 22 spisu, sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-28092/2022/852.

jelikož neposkytnula nezbytnou součinnost k provedení místního šetření. Tímto jednáním se dopustila společnost Marc přestupku dle § 22a odst. 1 písm. h) ZOHS.

5. Výrokem III. napadeného rozhodnutí byla společnosti Marc uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.
6. Proti napadenému rozhodnutí podala společnost Marc v zákonem stanovené lhůtě rozklad.⁵

II. Průběh místního šetření

7. Dne 13. 4. 2022 Úřad přistoupil k provedení místního šetření v obchodních prostorách společnosti Marc dle § 21f ZOHS na základě pověření předsedy Úřadu (dále též „**předmětné místní šetření**“). Úřad pojal důvodné podezření o možném protisoutěžním jednání společnosti Marc, spočívající ve vzájemné koordinaci účasti a/nebo nabídek společnosti Marc a dalších soutěžitelů ve výběrových řízeních pro dodávky hutního materiálu a výrobků, realizovaných společnostmi ORLEN Unipetrol RPA s.r.o., se sídlem Litvínov - Záluží 1, 436 70, IČO 275 97 075, a to přinejmenším v letech 2018 až 2020.⁶
8. Účelem předmětného místního šetření pak bylo prověření a zajištění obchodních záznamů týkajících se shora vymezeného podezření z možného porušení § 3 odst. 1 ZOHS.
9. Z Protokolu o průběhu šetření na místě v obchodních prostorách společnosti Marc, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10880/2022/852, provedeného dne 13. 4. 2022 na adrese U Elektry 650, 198 00 Praha 9 v čase od 9:30 hodin, jehož součástí je i Úřední záznam (dále též „**protokol**“),⁷ vyplývá, že v 9:30 hodin vstoupili inspektoři Úřadu do obchodních prostor společnosti Marc. K dotazu inspektorů Úřadu paní [Jméno Příjmení], asistentka obchodního oddělení (dále též „**asistentka**“) sdělila, že není přítomný nikdo z vedení společnosti Marc. Na žádost inspektorů Úřadu asistentka telefonicky kontaktovala jediného jednatele a společníka společnosti Marc, pana [Jméno Příjmení] (dále též „**jednatel**“), který v 9:35 hodin hovor přijal. Následně asistentka předala telefon inspektorovi Úřadu, který jednatele informoval, že se nachází v obchodních prostorách účastníka řízení a na základě pověření mají inspektoři Úřadu oprávnění k provedení předmětného místního šetření. K otázce, kde se momentálně jednatel společnosti Marc nachází, uvedl, že v Litvínově, přičemž k navazujícímu dotazu sdělil, že se nedostaví na místo šetření.
10. V 9:38 hodin byl jednatel poučen o povinnosti soutěžitele poskytnout Úřadu nezbytnou součinnost k provedení předmětného místního šetření. Inspektor Úřadu zároveň jednatele společnosti Marc požádal, aby za účelem provedení předmětného místního šetření pověřil asistentku či jinou osobu k poskytnutí součinnosti v této věci. Tuto alternativu jednatel odmítl s tím, že bude moci přijet do obchodních prostor v 17:00 hodin, načež byl upozorněn, že Litvínov se nachází v dojezdové vzdálenosti dvou hodin. Jednatel společnosti Marc nicméně setrval

⁵ Viz dokument č. 23 spisu, sp. zn. ÚOHS-V0060/2022/PV, č. j. ÚOHS-30552/2022/160.

⁶ Důvodnými indiciemi byla dle pověření nestandardní podobnost cenových parametrů nabídek v některých výběrových řízeních, nestandardní způsob komunikace, okolnosti průběhu některých výběrových řízení a s tím související výměna citlivých obchodních informací a konečně nárůst objemu dodávek pro zadavatele výběrových řízení bez objektivních důvodů.

⁷ Viz dokument č. 9 spisu, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10880/2022/852.

na svém požadavku v podobě osobní přítomnosti při předmětném místním šetření, kdy posléze ukončil telefonický hovor s tím, že se poradí se svým právním zástupcem.

11. V 10:03 hodin byl zahájen další telefonický hovor mezi jednatelem společnosti Marc a inspektorem Úřadu. Jednatel uvedl, že do obchodních prostor by se mohl dostavit právní zástupce účastníka řízení mezi 12 až 13 hodinou. Jednatel byl upozorněn, že inspektoři Úřadu nejsou povinni vyčkávat na příjezd právního zástupce a opětovně jej inspektor Úřadu vyzval k pověření osoby, která jim umožní vstup do obchodních prostor, aby mohli provést prvotní úkony během předmětného místního šetření. V rámci prvotních úkonů tak mohlo dojít k předání pověření, poučení soutěžitele o jeho právech a povinnostech, zjištění organizační struktury soutěžitele a způsob ukládání obchodních záznamů, spojení se s IT provozovatelem a zablokování e-mailové schránky relevantních osob za účelem redukce rizika v podobě manipulace s obchodními záznamy. K samotnému prověřování obchodních záznamů by následně inspektoři Úřadu přistoupili až po příjezdu právního zástupce účastníka řízení. Jednatel společnosti Marc nicméně nadále trval na přítomnosti své nebo právního zástupce od počátku předmětného místního šetření. Jednatel byl opětovně poučen o povinnosti účastníka řízení poskytnout nezbytnou součinnost k provedení předmětného místního šetření, přičemž při obstrukčním jednání vedoucím v konečném důsledku ke zmaření předmětného místního šetření se šetřený soutěžitel dopouští přestupku, za jehož spáchání hrozí uložení pokuty. Jednatel společnosti Marc navzdory tomu inspektorům Úřadu sdělil, že provedení předmětného místního šetření v tuto chvíli neumožní.
12. V 10:20 hodin inspektor Úřadu opětovně kontaktoval jednatele společnosti Marc, přičemž jej informoval, že inspektoři Úřadu nebudou nadále čekat na příjezd právního zástupce společnosti Marc. Zároveň jej poučil, že neumožnění provedení předmětného místního šetření pověřením osob momentálně dostupných v obchodních prostorách účastníka řízení bude považováno za neposkytnutí součinnosti, kdy sankcí může být uložení pokuty až do výše 300.000,- Kč nebo 1 % z čistého obrátu soutěžitele za poslední ukončené účetní období. Jednatel společnosti Marc přes tuto výzvu nepověřil přítomnou asistentku, aby mohly být provedeny alespoň prvotní úkony v rámci předmětného místního šetření.
13. Po posledním telefonickém hovoru s jednatelem bylo předmětné místní šetření ukončeno, přičemž z důvodu neposkytnutí součinnosti ze strany společnosti Marc nemohlo být provedeno.

III. Rozklad společnosti Marc

14. Proti napadenému rozhodnutí podala společnost Marc dne 2. 9. 2022 rozklad; tedy rozklad byl podán v zákonem stanovené lhůtě.
15. Společnost Marc předně namítá, že z výroku napadeného rozhodnutí nevyplývá, jakým konkrétním jednáním mělo dojít k porušení § 21f odst. 3 ZOHS. Úřad rovněž nedostatečně specifikoval ve výroku napadeného rozhodnutí další nezbytné údaje, např. které konkrétní subjekty se dopustily spáchání přestupku, v jakém časovém rozpětí atd. Skutek uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí je tak dle společnosti Marc zaměnitelný s jakýmkoliv jiným skutkem, přičemž Úřad se s touto námitkou doposud nevyřadil uspokojivě.
16. Společnost Marc dále uvádí, že jednatel po celou dobu poskytoval součinnost inspektorům Úřadu, vyvíjel snahu nalézt řešení dané situace a v jeho jednání nelze spatřovat úmyslné maření předmětného místního šetření. Současně by pověření asistentky nebylo účelné, jelikož

nedisponovala přístupem k obchodním záznamům. Inspektoři Úřadu rovněž nepoučili jednatele společnosti Marc o právu být osobně přítomen průběhu předmětného místního šetření.

17. Dle společnosti Marc byla přítomnost jednatele během předmětného místního šetření nezbytná, když kromě zpřístupnění zařízení obsahující obchodní záznamy mohl současně určit, které záznamy nejsou obchodní, ale soukromé povahy a rovněž upozornit na případná obchodní tajemství.
18. Společnost Marc rovněž poukazuje na skutečnost, že v protokolu o průběhu předmětného místního šetření chybí časový údaj o ukončení účasti inspektorů Úřadu v šetřených obchodních prostorách. Společnost Marc má oproti tvrzení Úřadu za to, že inspektoři Úřadu opustili obchodní prostory až v 12:35 hodin, kdy již mohli vyčkat na příjezd právního zástupce.
19. V závěrečném okruhu námitek společnost Marc Úřadu vytýká uložení pokuty v nepřiměřené výši, kdy nepřihlédl v daném případě k žádné polehčující okolnosti. Pokuta tak byla stanovena v nejvyšší možné míře, přestože jednatel společnosti Marc poskytoval součinnost a snažil se zajistit přítomnost svoji nebo právního zástupce.
20. Společnost Marc tak předsedovi Úřadu navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, nebo bylo změněno, pokud se tím plně vyhoví rozkladu.

IV. Řízení o rozkladu a použitá právní úprava

21. Úřad po doručení rozkladu neshledal důvody pro postup podle § 87 správního řádu, a proto v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.
22. Podle § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona přezkoumá správní orgán rozhodující o rozkladu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Dle § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZOP“) odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.
23. Podle § 2 ZOP, týkajícího se časové působnosti zákona, se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Vzhledem k době spáchání přestupku, tj. dne 13. 4. 2022, Úřad postupoval správně dle posledního znění ZOP, tedy ve znění zákonů č. 417/2021 Sb. a č. 261/2021 Sb. účinných od 1. 2. 2022.
24. Rovněž v případě ZOHS se aplikují hmotněprávní ustanovení účinná v době spáchání přestupku. Účastník řízení se dopustil protiprávního jednání dne 13. 4. 2022 a Úřad tak postupoval dle posledního znění ZOHS, tedy ve znění zákonů č. 261/2021 Sb. a č. 417/2021 Sb. účinných od 1. 2. 2022. Tento postup Úřadu považuji za správný a zákonný.
25. Pro aplikaci procesně právních norem je klíčová doba zahájení správního řízení, přičemž platí mj. zásada nepravé retroaktivity procesních norem, tedy aplikace nových procesních norem pro dříve započatá řízení. Pokud nová procesní norma (tj. přechodné ustanovení pozdějšího

zákona) nestanoví něco jiného, je v započatém řízení pokračováno dle pozdějšího zákona s tím, že právní účinky úkonů učiněných dříve zůstávají v platnosti.⁸

26. Jelikož od zahájení předmětného správního řízení (tj. dne 25. 5. 2022) až do vydání tohoto rozhodnutí o rozkladu nedošlo k novelizaci procesně právní úpravy ZOHS ani ZOP, Úřad správně postupoval dle posledního znění ZOP, tedy ve znění zákonů č. 417/2021 Sb. a č. 261/2021 Sb. účinných od 1. 2. 2022 a dle posledního znění ZOHS, tedy ve znění zákonů č. 261/2021 Sb. a č. 417/2021 Sb. účinných od 1. 2. 2022. Tento postup Úřadu považuji za správný a zákonný.
27. Napadené rozhodnutí bylo Úřadem vydáno podle správního řádu v jeho posledním znění, tedy ve znění zákona č. 403/2020 Sb. účinném ode dne 1. 1. 2021. Tento postup Úřadu považuji za správný a zákonný.

V. Neurčitost výroku napadeného rozhodnutí

28. Společnost Marc v rozkladu namítá, že „*ve výroku rozhodnutí specifikovaný skutek je neurčitě vymezen a ÚOHS se s ní dostatečně nevypořádal [...] Z daného vymezení i nadále nevyplývá, jakým konkrétním jednáním k porušení mělo dojít (tj. v jakém konkrétním čase, jednáním jakých osob jednajících za společnost apod.), proto má společnost za to, že jí vytýkaný skutek není vymezen určitě a de facto vychází z textace ust. § 22a odst. 1 písm. h) ZOHS. Uvedený skutek za současného vymezení tak může být zaměnitelný i s jiným skutkem.*“⁹
29. V dané věci bych především poukázal na skutečnost, že k této námitce účastníka řízení se Úřad již vyjádřil v bodě 36 napadeného rozhodnutí. Podrobná specifikace jednotlivých skutečností uvedených v řádně zpracovaném výroku napadeného rozhodnutí se rovněž nachází v bodech 9 až 22 příkazu a bodech 7 až 12, 18 až 25 a 36 až 41 napadeného rozhodnutí, na které se rovněž plně odkazují a ztotožňují se s nimi.
30. Mám za to, že ve výroku napadeného rozhodnutí je dostatečně identifikován subjekt, který se dopustil přestupku, přičemž se jedná o „*Společnost Marc spol. s r.o., IČO: 45271780, se sídlem Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1.*“ Ve výroku napadeného rozhodnutí je dále konstatováno, že ke spáchání přestupku došlo „*dne 13.04.2022*“, a to v „*obchodních prostorách na adrese U Elektry 650, 198 00 Praha 9*“, kdy společnost Marc „*neumožnila Úřadu vstoupit do svých obchodních prostor, zahájit šetření na místě podle § 21f zákona [...] a vykonat jeho oprávnění dle § 21f odst. 2 zákona [...] porušila povinnost stanovenou v § 21f odst. 3 zákona, a to poskytnout Úřadu nezbytnou součinnost k výkonu jeho oprávnění podle § 21f odst. 2 téhož zákona a výkon těchto oprávnění strpět.*“ Kromě subjektu tedy Úřad specifikoval čas, místo a jednání, kterým se společnost Marc „*dopustila přestupku dle § 22a odst. 1 písm. h) zákona.*“, aniž by pouze odkazoval na zákonná ustanovení.
31. Z výše uvedeného je zcela evidentní, který subjekt se v jakém čase dopustil konkrétního přestupku, přičemž výrok napadeného rozhodnutí bez dalších pochyb splňuje nároky kladené na znění výrokové části, respektive konkrétních výroků stanovené v § 68 a následujících správního řádu. Současně výrok napadeného rozhodnutí respektuje kritéria stanovená v § 77 ZOP spolu s ustanoveními § 78 a § 93 téhož zákona.

⁸ Srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 574/03, usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. II ÚS 512/05 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 Azs 55/2006-6.

⁹ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 3, bod 7.

32. Nelze nezmínit, že výrok rozhodnutí neslouží k samoučelnému podrobnému rozebrání daného skutku, ale jeho smyslem je vystihnout podstatu protiprávního jednání konkrétního subjektu s odkazem na příslušná ustanovení v zákoně a uložit odpovídající sankci, aniž by vzniklo riziko zaměnitelnosti s jiným skutkem. K širšímu objasnění skutku ve výroku rozhodnutí následně slouží další část rozhodnutí v podobě odůvodnění. K tomu uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, že (zvýraznění přidáno): „[...] *smyslem právních požadavků na vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu je specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o jiném správním deliktu, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným [...] Vydané rozhodnutí musí již ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá [...] Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje [...] správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“¹⁰ Současně tato „identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován.“¹¹*
33. Konstantní správní judikatura tak setrvává na závěru, že skutek ve výroku rozhodnutí musí být dostatečně specifikován, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.¹² Esenciálním požadavkem kladeným na výrok rozhodnutí je tedy jeho nezaměnitelnost s jiným výrokiem při rozhodovací činnosti správních orgánů.¹³ Míra konkretizace skutku ve výroku co do jednotlivých aspektů je nicméně individuální, bez striktně stanoveného postupu či podoby.¹⁴ Správní orgán tak určuje konečnou formulaci a znění skutku ve výroku rozhodnutí, který má obsahovat relevantní informace zaručující jeho nezaměnitelnost. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2020, č. j. 6 As 199/2020-43 uvádí, že (zvýraznění přidáno): „**Měřítkem, kterým na výrok prvoinstančního rozhodnutí nahlížel krajský soud, je tedy zásadně jeho nezaměnitelnost (s ohledem na zásadu ne bis in idem); nikoliv jeho vymezení maximálně možným podrobným způsobem.**“ Tedy pokud je daný skutek vymezen jasně, určitě a není zaměnitelný, splňuje předpoklady kladené zákonem a správní judikaturou ohledně kvality výroku rozhodnutí.¹⁵

¹⁰ Pro úplnost lze dodat, že např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54 dospěl k závěru, že (zvýraznění přidáno): „*Jestliže předmětem řízení bylo uložení pokuty za spáchání správního deliktu, potom nepominutelnou součástí výroku, kterým se ukládá povinnost uhradit pokutu jako trest za správní delikt, musí být rovněž i určení, jakého deliktu se subjekt dopustil. Pokud tomu tak není v oblasti skutkové části tohoto výroku, lze připustit, že je-li skutek popsán v odůvodnění rozhodnutí, nemusí za všech okolností docházet k nezákonnosti takového správního aktu.*“

¹¹ Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 1 As 105/2020-36.

¹² Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 335/2021-64.

¹³ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37.

¹⁴ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43.

¹⁵ Nejvyšší správní soud pak připomíná v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156, že (zvýraznění přidáno): „*Ze smyslu a účelu tohoto ustanovení vyplývá, že je třeba zásadně trvat na tom, aby tzv. skutková věta výroku vyjadřovala stručně a výstižně žalovaný skutek, kterého se pachatel podle výsledků řízení dopustil, přičemž zde je třeba*

34. Podrobná specifikace skutku a zákonných ustanovení ve výroku rozhodnutí tak není samoúčelným formalismem, ale smyslem je zabránit zaměnitelnosti s jiným skutkem, případně zabránit dvojímu postihu za týž delikt.¹⁶ Rozsah a obsah výroku rozhodnutí je tak silně individualizovanou záležitostí, jehož podoba vychází ze zhodnocení relevantních skutečností orgánem veřejné moci. K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, který zdůrazňuje konkretizaci údajů charakterizující předmětný skutek, nicméně za účelem vymezení takového skutku nezaměnitelným způsobem. Současně správní orgány nejsou povinny uvádět veškeré skutečnosti, pokud z hlediska výroku nejsou relevantní, kdy k tomuto účelu slouží další část rozhodnutí v podobě odůvodnění.
35. Výrok v napadeném rozhodnutí, respektive skutek zde uvedený, tak zcela naplňuje zákonem stanovené předpoklady, a to i ve světle výše uvedené judikatury. Výrok obsahuje všechny relevantní a nezbytné skutečnosti sloužící k jednoznačné identifikaci skutku, který není zaměnitelný se skutkem jiným. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že společnost Marc neposkytnula nezbytnou součinnost inspektorům Úřadu, a to tak, že dne 13. 4. 2022 „*neumožnila Úřadu vstoupit do svých obchodních prostor, zahájit šetření na místě [...] a vykonat jeho oprávnění [...]*“, čímž se dopustila přestupku. Námitka nedostatečné specifikace protiprávního jednání tak není důvodná. Jelikož skutek uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí není žádným způsobem zaměnitelný s jiným skutkem, dodatečné informace o osobách jednajících za společnost Marc či přesnější časové vymezení je v tomto ohledu irelevantní a nadbytečné, přičemž těmto skutečnostem se Úřad věnuje dále v odůvodnění.
36. Ostatně nárokům na popis skutku ve výroku rozhodnutí se věnuje i odborná literatura, která ve vztahu k § 93 ZOP uvádí: „*Musí se uvádět například to, že v určitý den, dny či v určitém období (u trvajících přestupků) došlo, resp. docházelo k určitému jednání obviněného z přestupku, a to v určitém místě. Tímto místem může být konkrétní veřejné prostranství (náměstí, ulice, chodník) [...] Judikatura správních soudů v tomto směru nepožaduje označit místo přestupku vždy zcela přesně, například GPS souřadnicemi nebo číslem popisným domu [...] Nezbytné je rovněž uvedení způsobu spáchání přestupku, tedy jakým jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku [...] Specifikace skutku a jeho právní kvalifikace je poměrně podstatná i s ohledem na uplatňování zásady ne bis in idem, tedy aby určitá osoba nebyla za stejné jednání trestána opakovaně [...] Podle odst. 1 písmene c) musí výrok dále obsahovat vyslovení viny [...] K výrokové části je navíc třeba doplnit, že je obecně vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, přesné, srozumitelné a určité.*“¹⁷ I touto optikou skutek ve výroku napadeného rozhodnutí naplňuje veškeré zákonné předpoklady, kdy definuje místo, čas, způsob spáchání přestupku, vyslovení viny i subjekt, a to za současného odkazu na relevantní zákonná ustanovení. Požadavek účastníka řízení na přesnější vymezení některých dílčích oblastí tak nemá oporu v zákoně, v daném případě je nadbytečný a námitka nedůvodná.

---

uvést konkrétní údaje týkající se místa, času a způsobu spáchaného skutku, a to nikoliv jen opisováním dikce zákonných ustanovení [...] Nelze však opomenout, že naproti tomu (jak je zdůrazněno v tomtéž rozhodnutí) do výroku (jeho skutkové věty) nepatří okolnosti, které nejsou relevantní ani z hlediska zákonných znaků příslušného protiprávního jednání, ani z hlediska individualizace skutku, tak aby nemohl být zaměněn s jiným.“

¹⁶ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016-32.

¹⁷ JEMELKA, Luboš; VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 766-783.

37. Nadto uvádím, že detailnost popisu skutku ve výroku rozhodnutí je odlišná i vzhledem k projednávané oblasti správního práva. Místní šetření je, oproti například dopravním přestupkům, ryze unikátní záležitost, která je u jednoho subjektu *de facto* neopakovatelná. Zaměnitelnost daného skutku je i při obecném popisu téměř vyloučena. Úřad navíc předmětný skutek ve výroku napadeného rozhodnutí popsal značně specificky s uvedením konkrétních údajů, které zaměnitelnost vylučují. Tato nezaměnitelnost je navíc dále akcentována tím, že žádné další místní šetření se u společnosti Marc ten den nekonalo, čímž se tento skutek stal individuální záležitostí a jeho popis ve výroku napadeného rozhodnutí je dostatečný. Přestože výrok rozhodnutí má zásadní postavení ve správním aktu, nelze na něj nicméně klást přehnané nároky, pokud to nesvědčí jeho účelu, jak vyplývá z výše citované judikatury.
38. Na základě výše uvedených skutečností konstatuji, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje dostatečně konkretizované vymezení skutku, u kterého je vyloučena zaměnitelnost se skutkem jiným. Kromě bezvadného výroku v napadeném rozhodnutí Úřad přistoupil rovněž k detailnímu popisu předmětného skutku i v logicky navazujícím odůvodnění. Námitku účastníka řízení tedy v tomto ohledu shledávám jako nedůvodnou.

VI. Nepřítomnost odpovědné osoby během předmětného místního šetření

K námitce práva být přítomen průběhu místního šetření

39. Další okruh námitek společnosti Marc míří na to, že „soutěžitel má navíc právo být osobně přítomen provádění místního šetření po celou dobu, tj. být přítomen prověřování obchodních záznamů. O tomto právu však v průběhu místního šetření nebyl ÚOHSEM vůbec poučen.“¹⁸ S tímto argumentem společnosti Marc se ovšem nelze ztotožnit. Soutěžitel má právo být přítomen během místního šetření, nicméně jeho osobní přítomnost není a nemůže být nezbytným předpokladem pro provedení místního šetření.
40. Námitka společnosti Marc ve své podstatě zcela opomíjí hlavní smysl institutu místního šetření, kdy se jedná o jeden ze stěžejních, zákonem stanovených vyšetřovacích nástrojů Úřadu na poli hospodářské soutěže, určený k její ochraně. Místní šetření má nezastupitelnou roli pro eventuální zjištění a zdokumentování protisoutěžního jednání, kdy Úřadu umožňuje prověřit dostupné indicie o možném narušení hospodářské soutěže a získat další důkazy pro případné navazující řízení. Zákonodárce z tohoto důvodu poskytl Úřadu poměrně široké pravomoci, a naopak soutěžitel je zatížen vícero povinnostmi, přičemž účelem je bezproblémové provedení místního šetření. Soutěžitel je především dle § 21f ZOHS povinen podrobit se šetření Úřadu a poskytnout mu k jeho provedení nezbytnou součinnost. Tedy umožnit Úřadu provedení místního šetření, nikoliv si klást speciální podmínky, které by v důsledku vedly ke zmaření místního šetření.
41. Klíčovým prvkem místního šetření je pak jistý „moment překvapení“, který z povahy věci podstatně zvyšuje šanci Úřadu získat přístup k aktuálním obchodním záznamům v neupravené podobě.¹⁹

¹⁸ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 5, bod 16.

¹⁹ Podstatu místního šetření a důležitost elementu překvapení vystihl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019-93 (zvýraznění přidáno): „Lze přisvědčit stěžovateli, že místní šetření je invazivním vyšetřovacím nástrojem. **Logicky tomu tak je, neboť využívá prvek překvapení.** Samotné místní šetření je konstantně traktováno jako „neohlášené místní šetření“ (též „přepadové místní šetření“, v unijním prostředí se běžně hovoří o „dawn raid“), v jehož

42. Pro zachování smyslu místního šetření je tak podstatné, aby soutěžitel, právní zástupce nebo na základě pověření jeho zaměstnanci umožnili Úřadu co nejdříve po zahájení místního šetření prověřovat obchodní záznamy a nedošlo tak k jejich znehodnocení. Přestože se osoba odpovědná jednat za soutěžitele v daný moment nemusí nutně nacházet v šetřených obchodních prostorách, správní judikatura aprobejuje v takové situaci požadavek Úřadu, aby se co nejrychleji dostavila na místo šetření. Pokud to není z objektivních důvodů možné, nijak to soutěžitele nezavazuje povinnosti poskytnout nezbytnou součinnost a prostřednictvím třetích osob²⁰ umožnit v nejkratším možném čase vstup do obchodních prostor a přístup k obchodním záznamům.
43. Ze zákona navíc nevyplývá nárok soutěžitele, respektive odpovědné osoby být osobně přítomen průběhu místního šetření, což potvrzuje i konstantní judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2022, č. j. 2 As 250/2020-81 dovodil, že (zvýraznění přidáno): **„Požadavek, aby se jednatel šetřeného subjektu v rámci součinnosti dostavil do šetřených prostor, nelze podle Nejvyššího správního soudu bez dalšího označit za nelegitimní. Jednatel přirozeně nemá povinnost zdržovat se v obchodních prostorách šetřeného soutěžitele, případně na jiném místě, kde se místní šetření odehrává. Z objektivních důvodů proto může požadavek, aby se dostavil na místo šetření, odmítnout. V takovém případě má však Úřad právo prověřit jeho obchodní komunikaci i v jeho nepřítomnosti (byť za přítomnosti jiných osob nebo právního zástupce šetřeného soutěžitele) [...] Pokud by soud dospěl k opačnému závěru, mohl by být v podobných situacích znemožněn efektivní výkon vyšetřovacích pravomocí Úřadu [...] Stejně tak předvolání jednatele evidentně popírá smysl neohlášeného místního šetření. Místní šetření je účinným nástrojem zejména tehdy, je-li přítomen okamžik překvapení, tedy není-li šetřený subjekt na příjezd správního orgánu do šetřených prostor připraven.“** Správní soudy tak dovodily opačný závěr, než je tvrzení společnosti Marc, kdy osoba jednající za soutěžitele je povinna se na vyzvání Úřadu bezprostředně dostavit na místo konání místního šetření. Pokud tak neučiní, Úřad je oprávněn provést místní šetření v nepřítomnosti této osoby za součinnosti osoby jiné, aniž by soutěžitel, respektive odpovědná osoba polemizovala o její způsobilosti či vhodnosti.
44. Ve světle výše uvedeného mám za to, že Úřad není povinen čekat na příjezd osoby odpovědné jednat za soutěžitele²¹ a ten současně nemá právní nárok na to být přítomen místnímu šetření. Inspektoři Úřadu navíc při předmětném místním šetření jednatele společnosti Marc opakovaně kontaktovali s žádostí, aby se dostavil do šetřených obchodních prostor účastníka řízení s tím, že: *„Inspektorka se dále dotázala, zda se jednatel může do obchodních prostor soutěžitele dnes dostavit. Ten uvedl, že nedorazí [...] Současně inspektorka požádala jednatele, aby pověřil přítomnou paní asistentku či jinou osobu, popř. právního zástupce; ten toto odmítl. Jednatel nabídl, že dorazí do obchodních prostor dnešního dne v 17:00 hod. Na to mu inspektorka sdělila, že Litvínov se nachází v dojezdové vzdálenosti cca 2 hodiny. Jednatel uvedl, že trvá na své osobní*

---

rámci jsou upravena práva a povinnosti soutěžitelů na straně jedné a žalovaného na straně druhé. Soutěžitelé, kteří jsou podrobena šetření na místě, nemají díky elementu překvapení možnost manipulovat s důkazy či se jich zbavovat nebo je nějakým způsobem pozměňovat. Tím, že je žalovaný nadán pravomocí vstupovat do obchodních prostor soutěžitele a obstarat v těchto prostorách nezbytné důkazní prostředky, se naplňuje účel zákona o ochraně hospodářské soutěže, neboť bez takto získaných důkazů by často nebylo možné odhalit závažné protisoutěžní jednání soutěžitelů. Byť je místní šetření citelným zásahem, nic to nemění na tom, že je nástrojem legitimním.“

²⁰ Ať už se jedná o zaměstnance, právního zástupce či jinou osobu, kterou může takto pověřit.

²¹ V tomto případě jednatele společnosti Marc či právního zástupce.

*přítomnosti při šetření a poradí se s právním zástupcem.*²² Přestože jednatel společnosti Marc byl vyzván a měl možnost dostavit se na místo předmětného místního šetření, tak to odmítl.

45. V podobné věci vydal Nejvyšší správní soud rozsudek dne 29. 5. 2009, č. j. 5 Afs 95/2007-353, kdy dospěl k následujícím závěrům (zvýraznění přidáno): „*Pro efektivní vyšetřování v oblasti ochrany hospodářské soutěže má úřad rozsáhlá oprávnění. Aby mohl šetření efektivně uskutečnit, musí mu být umožněn vstup do prostor, v nichž má šetření probíhat [...] Do rozsahu povinnosti spočívající v umožnění vstupu bude třeba s ohledem na konkrétní charakter prostor, v nichž má šetření probíhat, řadit i zajištění přítomnosti konkrétní osoby, např. pověřeného zaměstnance, který fakticky vstup do jednotlivých prostor bez odkladu, jenž by mohl účel šetření zmařit, umožní [...] Prvek překvapení je zde předpokladem pro fungování tohoto procesního institutu, kdy pracovníci Úřadu přímo v místě prověřování, např. sídle či provozovně soutěžitele zjišťují, zda k protisoutěžnímu jednání, z něhož je soutěžitel podezírán, došlo [...] Zákon č. 143/2001 Sb. v § 21 odst. 4 stanoví, že soutěžitelé jsou povinni podrobit se šetření Úřadu. Protože v daném případě je soutěžitelem právnická osoba, stěžovatel a), vznikla tato povinnost stěžovateli a) jako právnické osobě. Za splnění této povinnosti odpovídá v daném případě stěžovatel a) jako právnická osoba. Splnit tuto povinnost mohl stěžovatel a) jako právnická osoba prostřednictvím statutárního orgánu i prostřednictvím jiných osob, např. vedoucích pracovníků. Pracovníci Úřadu dne 16. 7. 2002 nemuseli čekat na statutárního zástupce stěžovatele a), aby je pustil do obchodních prostor stěžovatele a) [...] Ohledně otázky nezákonnosti šetření z důvodu nepřítomnosti jednatele v počáteční fázi šetření proto nepřisvědčil Nejvyšší správní soud názoru stěžovatele a) a ztotožnil se s názorem krajského soudu, že otázka dostavení se jednatelky na místo až v průběhu provádění šetření nemůže způsobit nezákonnost šetření Úřadu. Interpretace stěžovatele a), dle které neúčast statutárního orgánu u tohoto procesního institutu je procesním pochybením Úřadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí, by popírala smysl šetření a fakticky by mohla vést až k jeho zmaření. Z důvodu efektivity vyšetřování Úřadu v oblasti ochrany hospodářské soutěže je zákon třeba vykládat tak, že oprávnění Úřadu od soutěžitele vyžadovat podklady a informace a prověřovat úplnost, pravdivost a správnost podkladů se nevztahuje pouze na statutární orgány právnické osoby, ale i na další osoby – zaměstnance se vztahem k prověřovaným podkladům či informacím.*“
46. Argument účastníka řízení, že „s ohledem na opakované kontaktování ÚOHS jednatel okamžitě nabídl, že dorazí v den místního šetření do obchodních prostor místního šetření“,²³ neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu.²⁴ Takové tvrzení totiž navozuje dojem, že jednatel společnosti Marc uvedl po prvním odmítnutí ihned a ze své iniciativy čas svého příjezdu do obchodních prostor. Tomu nicméně předcházelo výslovné odmítnutí ze strany jednatele pověřit asistentku k poskytnutí nezbytné součinnosti inspektorům Úřadu. Následovala důrazná intervence ze strany inspektorů Úřadu, kteří poučili jednatele společnosti Marc o povinnosti poskytovat nezbytnou součinnost. Teprve poté jednatel nabídl, že dorazí, nicméně až v 17 hodin.²⁵

²² Viz příloha č. 1 dokumentu č. 9 spisu, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10880/2022/852, strana 2.

²³ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 4, bod 10.

²⁴ Účastník řízení k tomuto podal vysvětlení, že jednatel společnosti Marc měl v minulosti negativní zkušenosti se subjekty, které se pod různou záminkou snažily získat přístup do předmětných obchodních prostor. Z tohoto důvodu napoprvé odmítl poskytnout součinnost inspektorům Úřadu, přestože se takto představili. Toto tvrzení nicméně nelze ověřit.

²⁵ Viz příloha č. 1 dokumentu č. 9 spisu, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10880/2022/852, strana 2.

Rozhodně se tedy nejednalo o okamžitou ochotu týkající se návrhu možného příjezdu, jak ji prezentuje účastník řízení v rozkladu.

47. Jednatel tak vědomě odmítl poskytnout nezbytnou součinnost a nezúčastnil se předmětného místního šetření z důvodu konání obchodních schůzek v Litvínově a v Újezdečku.²⁶ V tomto směru považuji za nedůvodnou námitku účastníka řízení, že „*ačkoliv k prokázání těchto tvrzení navrhla společnost konkrétní důkazní prostředky, nebylo ze strany úřadu provedeno již další dokazování.*“²⁷ Úřad nijak nezpochybil, že jednatel společnosti Marc měl domluvené obchodní schůzky. Jelikož ale tato skutečnost není předmětem sporu, Úřad proto považoval další dokazování v této věci za nadbytečné. Úřad navíc nespátřuje neposkytnutí součinnosti primárně v tom, že jednatel měl naplánované obchodní schůzky a trval na jejich realizaci, ale že navzdory těmto okolnostem odmítal pověřit přítomného zaměstnance, aby byl součinný vůči inspektorům Úřadu či nezajistil bezodkladnou přítomnost právního zástupce, případně jiným způsobem neumožnil provedení předmětného místního šetření. Přestože prostoje byly na straně jednatele a soutěžitel má povinnost poskytnout součinnost, svým obstrukčním jednáním zmařil předmětné místní šetření.²⁸
48. I za situace, kdy vyvstanou objektivní důvody na straně odpovědné osoby znemožňující jí zúčastnit se místního šetření, je na soutěžiteli zajistit bezodkladnou součinnost např. pověřením jiného svého zaměstnance. Naopak nepřísluší soutěžiteli klást si podmínky v podobě nutnosti osobní přítomnosti jediné vymíněné osoby během místního šetření nebo aby si taková osoba stanovovala vlastní vhodný termín příjezdu do obchodních prostor v místě šetření. Takový způsob jednání nemá oporu v právním řádě ani judikatuře. Naopak takové požadavky by se mohly stát lehce zneužitelným nástrojem pro maření účelu a smyslu místního šetření, zejména pak samotného „momentu překvapení“. V mezidobí, kdy by inspektoři Úřadu byli nuceni vyčkávat příjezdu avizované odpovědné osoby, by totiž mohlo snadným způsobem dojít k zásahu do obchodních záznamů, jak opakovaně zdůraznila ustálená judikatura správních soudů.
49. Společnost Marc dále uvádí, že: „*Společnost má i nadále za to, že ÚOHS nabídla poskytnutí součinnosti, když přislíbila, že se může dostavit jednatel společnosti nebo právní zástupce, avšak ÚOHS toto neakceptoval.*“²⁹ V tomto směru je třeba důrazně připomenout, že Úřad rozhodně není během místního šetření v pozici, kdy by měl akceptovat, respektive podřizovat se subjektivním přáním a požadavkům šetřeného soutěžitele. Je to naopak soutěžitel, který je povinen se podrobit šetření Úřadu se všemi souvisejícími aspekty v intencích § 21f ZOHS. Společnost Marc touto námitkou zcela překrucuje práva a povinnosti určené Úřadu na straně jedné a šetřeným soutěžitelům na straně druhé. I z protokolu lze vnímat snahu Úřadu o spolupráci během předmětného místního šetření,³⁰ nicméně i ta má své meze, kdy nesmí být ohrožen smysl a účel místního šetření. Jednatel se tak zcela určitě nenacházel v situaci, kdy může

²⁶ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 4, bod 10.

²⁷ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 4, bod 10.

²⁸ K otázce nepřítomnosti jednatele soutěžitele při provádění místního šetření se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2022, č. j. 2 As 49/2022-103 (zvýraznění přidáno): „**Z judikatury Nejvyššího správního soudu tak vyplývá, že je legitimním prostředkem požadavek na přítomnost jednatele šetřené osoby při místním šetření, jakkoli tento jednatel nemusí být z různých důvodů šetření nutně přítomen.**“

²⁹ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 5, bod 13.

³⁰ Již ze začátku se inspektoři Úřadu snažili telefonicky spojit s nepřítomným jednatelem společnosti Marc.

vyjednávat o zamýšleném čase provedení předmětného místního šetření, či o účelnosti a vhodnosti pověření některého z přítomných zaměstnanců společnosti Marc. Úřad se během šetření na místě ve smyslu § 21f ZOHS nalézal ve vztahu k účastníkovi řízení v asymetrickém, vrchnostenském postavení a uplatňoval vůči němu legitimní veřejnoprávní oprávnění plynoucí mu přímo ze zákona a nebyl tedy jeho pomyslným „partnerem“, jako by tomu bylo v soukromoprávních vztazích. Výkon místního šetření byl ve vztahu k účastníkovi řízení výkonem státně mocenských oprávnění, a bylo tedy výhradně na Úřadu, aby (v intencích zákona, resp. ústavního pořádku České republiky a jejích mezinárodních závazků) volil takový zákonný postup, který nevyloučí smysl a účel jeho úkonů. To pochopitelně *a priori* nevyklučuje, aby postup Úřadu v rámci šetření práv a oprávněných zájmů každého, jehož se provádění místního šetření ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu dotýkalo, bral v potaz faktické okolnosti místního šetření a reálné možnosti jednotlivých osob. Účastník řízení se při předmětném místním šetření nicméně nenalézal v právní pozici umožňující mu jakkoli „vyjednávat“ o postupu Úřadu, jako by tomu přirozeně bylo v soukromoprávních vztazích.

50. Účastník řízení v rozkladu rovněž uvádí, že (zvýraznění přidáno) **„právní zástupce soutěžitele Marc se může do obchodních prostor soutěžitele Marc dostavit mezi 12 až 13 hod. Pracovníci Úřadu jednatele Marc sdělili, že Úřad není povinen vyčkat na příjezd právního zástupce a požádali jej, aby pověřil konkrétní osobu, která umožní zástupcům Úřadu vstup do obchodních prostor a provedení prvotních úkonů Místního šetření s tím, že Úřad vyčká s prověřováním obchodních záznamů uložených v zařízeních jednatele Marc do příjezdu právního zástupce. Jednatel Marc k tomu uvedl, že trvá na tom, aby od počátku Místního šetření byla přítomna odpovědná osoba, tj. buď on sám, nebo jeho právní zástupce. S ohledem na shora uvedené měl jednatel za to, že ÚOHS vyčká do příjezdu právního zástupce, to se však nestalo, byť ÚOHS avizoval, že do příjezdu vyčká.“**³¹
51. Z protokolu i shrnutí účastníka řízení je zjevné, že případný benefit v podobě vyčkání na příjezd právního zástupce byl podmíněn možností přistoupit k provedení alespoň prvotních úkonů v rámci předmětného místního šetření, kdy by jednatel společnosti Marc pověřil k tomu přítomnou asistentku. Jelikož jednatel odmítl tuto nabídku a trval na osobní přítomnosti své či právního zástupce, nemohl tak v žádném případě nadále spoléhat na to, že inspektoři Úřadu budou vyčkávat na příjezd těchto osob. Zvláště když byl jednatel následně poučen, že daný přístup může být považován za maření předmětného místního šetření.³² Stejně tak formulace „byť ÚOHS avizoval, že do příjezdu vyčká“ je zavádějící. Inspektoři Úřadu uvedli, že jsou „ochotni vyčkat“, ale pouze tehdy, pokud jednatel přistoupí k pověření osoby umožňující provedení předmětného místního šetření. Námitka společnosti Marc tak indikuje, že inspektoři Úřadu vyčkají na příjezd právního zástupce za všech okolností, což neodpovídá skutečnosti. Tvzení účastníka řízení je tedy vytrženo z kontextu a chybně interpretováno.
52. Úřad již v napadeném rozhodnutí odkazoval na rozsudek Tribunálu ze dne 27. 9. 2012 ve věci T-57/06, Koninklijke Wegenbouw Stevin BV v. Evropská komise, který se k této problematice vyjadřuje následovně: „Tribunál nejprve uvádí, že ani nařízení č. 17 použitelné ke dni, kdy bylo prováděno šetření, ani nařízení č. 1/2003 či nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03,

³¹ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 5, bod 11.

³² Viz příloha č. 1 dokumentu č. 9 spisu, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10880/2022/852, strana 2 a 3.

s. 81) neobsahují **ustanovení o přítomnosti advokáta při šetřeních**³³ [...] Tribunál má tedy za to, že externí advokát nebo interní právník podniku **mohou být při šetření Komise přítomni, ale tato přítomnost by neměla být podmínkou legality tohoto šetření** [...] **Aby výkon tohoto práva na pomoc advokáta nemohl ohrozit zdárný průběh šetření, musí mít osoby pověřené tímto šetřením možnost okamžitě vstoupit do všech prostor podniku, oznámit mu rozhodnutí o šetření [...] a nemusí čekat, až se podnik poradí se svým advokátem** [...] Komise tedy v projednávaném případě neporušila právo žalobkyně na obhajobu, **když odmítla vyhovět její žádosti, aby počkala na příchod jejích externích advokátů v čekárně před tím, než jí umožní vstup do prostor podniku, zejména pak do kanceláře jejího generálního ředitele. Skutečnost, že žalobkyně odmítla povolit vyšetřovatelům Komise vstup do své budovy před příjezdem svých advokátů, což vedlo ke čtyřiceti sedmi minutovému zpoždění v šetření, je tedy třeba kvalifikovat jako odmítnutí se podrobit rozhodnutí o šetření [...].“**

53. Z daného rozsudku, ostatně jak to vyplývá ze ZOHS i tuzemské správní judikatury, lze nepochybně vnímat, že primárním hlediskem vždy zůstává zdárné provedení místního šetření, a to v co nejrychlejším čase. Tím nejsou suspendována práva soutěžitele, např. na právní pomoc advokáta, ale ta se současně nemohou stát obstrukčním nástrojem směřujícím ke ztížení postupu správního orgánu v tak významné oblasti, jakou je ochrana hospodářské soutěže. Pokud navíc unijní judikatura spatřuje ve čtyřiceti sedmi minutovém zpoždění zásadní prodlevu během místního šetření, tím spíše *a minori ad maius* se jedná o nenapravitelné zpoždění při příjezdu právního zástupce až 3 či 4 hodiny po prvním vstupu inspektorů Úřadu do obchodních prostor soutěžitele.
54. V kontextu citovaného rozsudku je tedy namístě charakterizovat přístup jednatele účastníka řízení jako odmítnutí poskytnout nezbytnou součinnost při provádění předmětného místního šetření. To tím spíše za situace, kdy inspektoři Úřadu byli ochotni vyčkat na příjezd právního zástupce, pokud však budou mít zachovánu možnost již uskutečnit prvotní úkony předmětného místního šetření s jednatelem pověřenou osobou.
55. Účastník řízení dále opakuje námitku, kdy „*v rámci protokolu z místního šetření absentuje údaj o tom, kdy ÚOHS ukončil svou účast v obchodních prostorách společnosti. Dle společnosti ÚOHS opustil prostory až ve 12:35. Společnost má i tak nadále za to, že ÚOHS mohl vyčkat do avizované 13:00 hod, aby mohly být provedeny prvotní úkony místního šetření.*“³⁴
56. S touto námitkou se Úřad již vypořádal v bodech 38 a 39 napadeného rozhodnutí, na které v tomto ohledu plně odkazují. Současně dodávám, že z úředního záznamu v rámci protokolu je zjevné, že při posledním telefonním hovoru s počátkem v 10:20 hodin jednatel společnosti Marc znovu odmítl navzdory poučení pověřit konkrétní osobu za účelem zahájení vlastního šetření, respektive provedení prvotních úkonů. Předmětné místní šetření tak nebylo provedeno, čímž i končí popis událostí v úředním záznamu.³⁵ Jak jsem již uvedl výše, inspektoři Úřadu zřetelně jednatele společnosti Marc informovali, že jsou ochotni vyčkat příjezdu právního zástupce pouze za podmínky, že budou moci přistoupit k zahájení prvotních úkonů. Vzhledem k odmítavému postoji jednatele neměli inspektoři Úřadu důvod nadále zůstat v obchodních prostorách společnosti Marc. Jestliže účastník řízení tvrdí, že inspektoři Úřadu ukončili svoji

³³ Obdobně i ZOHS neobsahuje ustanovení o nezbytné přítomnosti advokáta během místního šetření.

³⁴ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 6, bod 21.

³⁵ Viz příloha č. 1 dokumentu č. 9 spisu, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10880/2022/852, strana 3.

činnost až v 12:35 hodin, nechť to prokáže, jelikož tato skutečnost z podkladů ve správním spisu nijak nevyplývá.

57. Nadto je třeba uvést, že v konečném důsledku ani není rozhodné, kdy přesně inspektoři Úřadu svoji činnost v obchodních prostorách ukončili.³⁶ Podstatné je, že v tomto časovém horizontu nebyla ze strany jednatele společnosti Marc poskytnuta nezbytná součinnost, která vedla ke zmaření předmětného místního šetření. Opětovně připomínám, že inspektoři Úřadu nejsou z povahy svého oprávnění povinni vyčkávat příjezdu právního zástupce po dobu, kterou si účastník řízení sám nebo po poradě s právním zástupcem zvolí.³⁷ Zejména za situace, kdy jednatel odmítl nabídku inspektorů Úřadu, aby do příjezdu právního zástupce byly alespoň provedeny prvotní úkony s pověřenou osobou. Tento přístup svědčí o obstrukčnosti jednání ze strany účastníka řízení, přestože je to primárně on, komu zákon ukládá povinnosti a má uloženu povinnost poskytnout při místním šetření nezbytnou součinnost. Není rozhodné, zda tak učiní prostřednictvím odpovědné či jiné osoby.
58. Na základě všeho výše uvedeného považuji za nedůvodnou rozkladovou argumentaci účastníka řízení, že by snad Úřad měl mít povinnost zajistit pro účely místního šetření přítomnost osoby odpovědné jednat za soutěžitele či vyčkávat na příjezd právního zástupce. Přestože jednatel trval na své osobní přítomnosti, tak se navíc sám odmítl dostavit do obchodních prostor společnosti Marc. Jednatel měl přitom povinnost poskytnout nezbytnou součinnost inspektorům Úřadu a v případě své nepřítomnosti pověřit jiného zaměstnance pro bezproblémový průběh předmětného místního šetření. Jednatel společnosti Marc tak neučinil, v důsledku čehož došlo ke zmaření průběhu předmětného místního šetření.

K námitce práva určit povahu obchodních záznamů

59. Účastník řízení dále uvádí, že *„přítomnost jednatele (případně jeho právního zástupce) měla zcela zásadní význam, neboť se jednalo o osobu ze své funkce způsobilou zpřístupnit příslušné záznamy a současně osobu, která s ohledem na své postavení ve společnosti měla právo posoudit, zda prověřované záznamy mají či nemají vztah k podnikání a zda se nejedná o záznamy soukromé povahy, případně zda se nejedná o obchodní tajemství.“*³⁸
60. Na jiném místě však tvrdí, že *„i kdyby k pověření asistentky došlo, nebyl by naplněn účel místního šetření, kdy asistentka nemá přístup k obchodním záznamům uloženým v zařízení jednatele [...] V daném případě byla fyzicky přítomna pouze asistentka, která však těmito možnostmi nedisponuje (např. přístup k většině obchodních záznamů).“*³⁹
61. Předdesílám, že účastník řízení se ve své vlastní argumentaci rozchází v tvrzení, zda asistentka měla alespoň částečný přístup k obchodním záznamům či nikoliv. Účastník řízení na jednu stranu uvádí, že asistentka neměla přístup k většině obchodních záznamů. Z toho lze objektivně usuzovat, že samotným přístupem do zařízení jednatele společnosti Marc patrně disponovala,

³⁶ Přestože mám bez důvodných pochybností za to, že tato skutečnost nastala krátce po 10:20 hodině dle úředního záznamu, kdy opak nebyl účastníkem řízení prokázán.

³⁷ Byť se Úřad snaží v tomto směru i na základě předchozí praxe zůstat shovívavý a pokud nedochází k výraznému narušení průběhu místního šetření vyčkává na příjezd právního zástupce.

³⁸ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 6, bod 19.

³⁹ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 5, bod 14 a 15.

pouze nebyla oprávněna nakládat se všemi, respektive většinou obchodních záznamů. V jiném bodě rozkladu však účastník řízení tuto možnost zcela vylučuje.

62. Současně je argumentace společnosti Marc ohledně přístupu k obchodním záznamům nejasná, když jednatel trval na přítomnosti alespoň právního zástupce během předmětného místního šetření. V tomto ohledu není zřejmé, zda přístupem k obchodním záznamům disponoval právě právní zástupce společnosti Marc namísto jejího přímého zaměstnance, který navíc působí v obchodním oddělení. Případně, zda přístup k obchodním záznamům měly i další subjekty, např. asistentka a právní zástupce měl poskytnout pouze následnou součinnost a právní poradenství. Z obou možností tak není zřejmé, proč přístup neměla/nemohla mít asistentka a byla zdůrazňována nezbytná součinnost právního zástupce.⁴⁰
63. Dále nelze souhlasit s námitkou účastníka řízení týkající se neúčelnosti pověření asistentky, která údajně nemá přístup k obchodním záznamům. Účastník řízení v první řadě není oprávněn posuzovat co je a co není účelné pro průběh místního šetření, kdy takové vyhodnocení náleží v dané chvíli Úřadu v postavení správního orgánu. Inspektoři Úřadu navíc jednatelem společnosti Marc nabídli, že se samotným procesem „prověřování obchodních záznamů“ vyčkají do příjezdu právního zástupce (zvýraznění přidáno): *„Inspektorka odpověděla, že úřední osoby nejsou povinny čekat na příjezd právního zástupce a požádala jednatele, aby pověřil konkrétní osobu, která inspektorům umožní vstup do obchodních prostor a provedení prvotních úkonů šetření, zejména předání pověření a poučení o právech a povinnostech šetřeného soutěžitele. Inspektorka doplnila, že úřední osoby jsou ochotny vyčkat s prověřováním obchodních záznamů uložených v zařízeních jednatele do příjezdu právního zástupce soutěžitele. Jednatel sdělil, že trvá na tom, aby od počátku šetření byla přítomna odpovědná osoba, tj. buď on sám, nebo jeho právní zástupce.“*⁴¹ Plně se tedy ztotožňuji s dílčím závěrem Úřadu, že jednatel společnosti Marc svým jednáním zmařil od počátku předmětné místní šetření, kdy neumožnil ani provedení prvotních úkonů před prověřováním obchodních záznamů.
64. Nadto je třeba poukázat, že účastník řízení mylně považuje prověřování obchodních záznamů za ekvivalent provádění místního šetření, jež má širší význam.⁴² Procházení a případné zajištění obchodních záznamů je pouze součástí místního šetření, byť významná. Pokud společnost Marc klade důraz toliko na prověřování obchodních záznamů, nic jí nebránilo, aby umožnila prvotní úkony během předmětného místního šetření. Námitka účastníka řízení je v tomto směru nedůvodná.
65. Dále musím zdůraznit, že jednatel společnosti Marc mohl, a především měl přístupové údaje k obchodním záznamům asistentce poskytnout pro účely předmětného místního šetření. Vzhledem k jejímu zařazení na obchodním úseku se rovněž nejedná o osobu, která by nedokázala alespoň v základních schématech rozpoznat, které údaje se váží k podnikání, a které nikoliv. Pokud přístupové údaje jednatel asistentce nemohl nebo nechtěl

---

⁴⁰ Vzhledem k průběhu předmětného místního šetření se jeví jako pravděpodobné, že přítomnost právního zástupce byla vyžadována pouze za účelem právního poradenství, aniž by se jednalo o osobu disponující obecně přístupem k obchodním záznamům. Tedy přítomnost právního zástupce nebyla nezbytná. Nicméně i pokud by právní zástupce prokazatelně disponoval přístupovými údaji před předmětným místním šetřením, nijak to nemění skutečnost, že jednatel společnosti Marc neposkytl nezbytnou součinnost, když nepověřil asistentku možnostmi jednat s inspektory Úřadu a zahájit tak prvotní úkony či ji neumožnil rovněž přístup k obchodním dokumentům.

⁴¹ Viz příloha č. 1 dokumentu č. 2 spisu, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10880/2022/852, strana 2.

⁴² Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 5, bod 16.

předat, bylo jeho povinností asistentku přinejmenším pověřit za účelem provedení prvotních úkonů a následně se co nejrychleji dostavit na místo šetření, nebo zajistit bezodkladnou přítomnost právního zástupce či jiné vhodné osoby. Úřad nicméně není povinen neopodstatněně vyčkávat na poskytnutí součinnosti, jelikož právě během takovéto doby může dojít ke znehodnocení obchodních záznamů prostřednictvím třetích osob.

66. Především pak nesouhlasím s námitkou účastníka řízení, že jednatel společnosti Marc měl právo být přítomen provádění předmětného místního šetření zejména kvůli identifikaci jednotlivých obchodních záznamů a určovat, zda jsou soukromé povahy, nebo se vážou k podnikání.
67. Účastník řízení se prezentuje jako subjekt, který se snažil poskytnout během předmětného místního šetření veškerou možnou součinnost, přičemž Úřad tuto pomoc zhatil a neakceptoval. V tomto ohledu je třeba postavit najisto, že to byl právě jednatel společnosti Marc, kdo svým jednáním zmařil provedení předmětného místního šetření. Jednatel měl povinnost poskytnout účinnou součinnost, a namísto toho si v rozporu s § 21f ZOHS kladl vlastní požadavky. Prohlášení účastníka řízení, že „*jednatel trval na své přítomnosti (případně svého zástupce) zejména s ohledem na to, aby mohl poskytnout adekvátní součinnost*“,⁴³ je pouze prázdným prohlášením, které neodpovídá reálnému průběhu předmětného místního šetření. Primární motivací jednatele zřetelně nebylo poskytnout součinnost, nýbrž mít možnost „určovat“ povahu obchodních záznamů. Toto by bylo částečně pochopitelné za situace, pokud by účastník řízení měl nárok na osobní přítomnost během předmětného místního šetření a „dávat závazné pokyny“ týkající se obsahu obchodních záznamů. Takové právo účastníku řízení nicméně nespovídá. Ostatně sám účastník řízení pouze tvrdí, že mu takové právo náleží, aniž by uvedl, na základě čeho tak usuzuje.
68. V této věci je třeba připomenout rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007, č. j. 62 Ca 1/2007-153⁴⁴ (zvýraznění přidáno): „***Ponechat na libovůli subjektu, u něhož šetření probíhá, aby sám určil, do kterých dokumentů lze pro jejich povahu nahlížet a do kterých již nikoli, by popřelo samotný smysl místního šetření. Správně tu žalovaný poukazuje (v bodu 50. napadeného rozhodnutí) na konstantní judikaturu Evropského soudního dvora, která již v minulosti dospěla k týmž závěrům. Zejména tu lze poukázat na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci AM & Europe Limited proti Evropské komisi, kde soud deklaroval, že musí být ponecháno na soutěžním úřadu (tu Evropské komisi), aby případný soukromý či jinak důvěrný charakter dokumentů posoudil a vyvodil ze svých zjištění příslušné procesní důsledky.***“
69. Správní soudy opakovaně konstatují, že soutěžitel nemá právo určovat povahu šetřených dokumentů, jelikož by tím byl popřen smysl a účel místního šetření. Naopak je to Úřad, který je oprávněn posuzovat charakter obchodních záznamů a z nich vyvozovat závěry.⁴⁵

⁴³ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 5, bod 17.

⁴⁴ Publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS, 7/2010.

⁴⁵ Ke stejnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 203/2017-35 (zvýraznění přidáno): „***Vymezený předmět místního šetření nepochybně žalovaného opravňoval také k nahlédnutí do pracovního počítače jednatele stěžovatelky. Pokud se v obchodních prostorách nachází počítač jednatele, je důvodný předpoklad, že se v něm nachází také obchodní záznamy vztahující se k právnímu důvodu šetření. Tato domněnka může být vyvrácena, orgánu provádějícímu šetření však musí být umožněno, aby mohl posoudit předmět a obsah takových dokumentů. Jak správně uzavřel již Krajský soud v napadeném rozsudku, ponechat na libovůli šetřeného soutěžitele, aby sám určil, do kterých dokumentů lze pro jejich obchodní povahu nahlížet a do kterých již nikoli, by popřelo***“

70. Stejnou optikou nahlíží na prověřování obchodních záznamů i odborná literatura, kdy (zvýrazněni přidáno): „**Dále je Úřad oprávněn ověřit, zda se jedná o obchodní záznamy. Není tedy v dispozici soutěžitele, u něhož šetření probíhá, typicky prostřednictvím svých zaměstnanců bez možnosti kontroly určovat, které dokumenty mají charakter obchodních záznamů a které již nikoli. Pokud jde o šetření, jež probíhá v obchodních prostorách, pak je důvodné předpokládat, že dokumenty v těchto prostorách se nacházející (ať již v podobě listinné, či elektronické) mají charakter dokumentů obchodní povahy, nenasvědčují-li konkrétní okolnosti opaku. Nelze sice vyloučit, že se v těchto prostorách budou nacházet i jiné dokumenty, nicméně je-li prověřován např. služební (pracovní) notebook vedoucího zaměstnance subjektu, u něhož šetření probíhá, umístěný v okamžiku zahájení šetření v jeho obchodních prostorách, žádné okolnosti nenasvědčují, že by v něm dokumenty obchodní povahy umístěny být neměly – a že by v něm naopak měly být založeny dokumenty soukromé povahy. Pokud se v něm přesto „mimo jiné“ nacházejí, pak si k ověření charakteru těchto dokumentů nelze představit jiný postup, než že jejich charakter bude přinejmenším prima facie pracovníky provádějícími šetření posouzen, a to v daném případě typicky podle předmětu (označení, názvu, pojmenování) příslušné zprávy v elektronické podobě.**“⁴⁶ Vedle absence nároku soutěžitele udělovat pokyny o povaze dokumentů během místního šetření tak panuje navíc i předpoklad, že záznamy nacházející se v obchodních prostorách mají vztah k dané obchodní činnosti.
71. Oprávnění Úřadu prověřovat a určovat povahu obchodních záznamů lze vnímat i z toho, že se nachází v méně příznivém postavení než soutěžitel, přičemž klíčovým nástrojem k prověření dostupných indicií, získání důkazů a případnému pokračování v řízení za účelem ochrany hospodářské soutěže je právě možnost vykonat místní šetření u soutěžitele.⁴⁷ Efektivita místního šetření je navíc přímo závislá na využití prvku „momentu překvapení“. Jestliže tento element chybí nebo místní šetření není provedeno, je pouze velmi malá šance na zajištění obchodních záznamů v původní podobě.
72. Kromě např. práva na přítomnost právního zástupce má soutěžitel právo bránit se provedení místnímu šetření podáním žaloby dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**SŘS**“), přičemž prostřednictvím této žaloby se může domáhat nevyužití takových záznamů, které nebyly dle jeho názoru získány v souladu se zákonem.⁴⁸ Soud může následně závazně konstatovat pochybení na straně Úřadu a případně nezákonnost místního šetření, například z důvodu excesu vzhledem ke stanovenému rozsahu v pověření k provedení místního šetření. V důsledku toho může být Úřadu znemožněno užívat zajištěné dokumenty v probíhajícím řízení a ty budou pouze nadále součástí spisu bez dalšího využití.⁴⁹ Dále může soutěžitel žádat i náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

---

samotný smysl místního šetření. Tento právní názor krajský soud opřel o judikaturu Soudního dvora (viz např. rozsudek ze dne 18. 5. 1982, AM & S Europe, 155/795; a další judikaturu citovanou na s. 4 v napadeném rozsudku).“

⁴⁶ RAUS, David; ORŠULOVÁ, Andrea. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 477 a 478.

⁴⁷ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 5 As 339/2018-40.

⁴⁸ K tomu viz např. rozsudek ESLP ze dne 2. 10. 2014 ve věci DELTA PEKÁRNÝ a. s. proti České republice, stížnost č. 97/11.

⁴⁹ Případně by Úřad nemohl užívat dokumenty čistě soukromé povahy, které nemají návaznost na probíhající šetření.

73. Z výše uvedených důvodů tak shledávám argumentaci účastníka řízení o zaručeném právu odpovědné osoby být přítomen prověřování obchodních záznamů za nedůvodnou. Stejně tak je nedůvodné tvrzení, že jednatel společnosti Marc měl právo kdykoliv upozornit inspektory Úřadu na existenci soukromých záznamů. Jak jsem již uvedl, odpovědná osoba jednající za soutěžitele má právo být přítomna průběhu místního šetření, nicméně se nejedná o nezbytný předpoklad zajišťující zákonnost tohoto institutu. Naopak povinností takové osoby je dorazit na místo šetření na základě výzvy Úřadu, případně zajistit bezodkladnou a efektivní součinnost. Společnost Marc tak nesplnila svoji povinnost vyplývající z § 21f ZOHS, jelikož jednatel trval během předmětného místního šetření na osobní přítomnosti své či právního zástupce z důvodu posouzení jednotlivých dokumentů v obchodních prostorách, k čemuž není oprávněn. Důsledkem tohoto přístupu jednatele bylo neprovedení předmětného místního šetření. Námitka společnosti Marc tak není důvodná.

K námitce úmyslu jednatele společnosti Marc

74. Účastník řízení dále uvádí, že „za těchto okolností pak nelze vyvozovat úmysl jednatele jakkoli mařit případné provedení kontroly.“⁵⁰ K této námitce pouze připomínám, že dle § 22b ZOHS není přestupek právnické osoby založen na subjektivní odpovědnosti, ale na objektivní odpovědnosti s možností liberace, kterou se účastník řízení v rozkladových námitkách nezabývá. Tedy postačuje samotný fakt porušení právní povinnosti ze strany právnické osoby, aby byla vyvozena její odpovědnost za přestupek.⁵¹ Dle odborné literatury pak (zvýraznění přidáno) „**ustanovení odstavce 1 upravuje odpovědnost právnické osoby za správní delikt, která je založena na objektivním principu. Je koncipována negativně, odpovědnost nenastává, jestliže právnická osoba prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila [...]** Od 1. 9. 2009 došlo totiž oproti předchozí úpravě v souvislosti s ukládáním pokut za vytčená protiprávní jednání ke změně v tom směru, **že se opustil koncept odpovědnosti založený na subjektivním principu, dle kterého bylo možno ukládat pokuty za příslušná porušení zákona jen, pokud se daných deliktů dopustil soutěžitel úmyslně nebo z nedbalosti (srov. § 22 odst. 2 OHS před novelou č. 155/2009 Sb.).**“⁵² Obdobně je rovněž uvedeno, že (zvýraznění přidáno): „**Předpokládá se, že právnická osoba či podnikatelský subjekt, byť zastřešený fyzickou osobou, jsou specialisty, na něž se klade vyšší míra odpovědnosti, promítající se jak do výše sankcí, tak i do odpovědnosti, která má v zásadě objektivní charakter (odpovědnost za výsledek).**“⁵³
75. Nad rámec výše uvedeného nesouhlasím se závěrem účastníka řízení, že nelze z daných okolností vyvozovat úmysl jednatele společnosti Marc mařit předmětné místní šetření. Ze strany inspektorů Úřadu byl jednatel několikrát poučen, že je jeho povinností poskytnout nezbytnou součinnost a umožnit provedení předmětného místního šetření. V opačném případě může být neposkytnutí součinnosti považováno za přestupek, přičemž se účastník řízení vystavuje riziku

⁵⁰ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 4, bod 8.

⁵¹ JEMELKA, Luboš; VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 138-158.

⁵² KINDL, Jiří; MUNKOVÁ, Jindřiška. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 3 přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 481.

⁵³ BOHADLO, David; POTĚŠIL, Lukáš; POTMĚŠIL, Jan. Správní trestání z hlediska praxe a judikatury. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 72-73.

uložení pokuty ve výši až 300.000,- Kč nebo 1 % z čistého obratu soutěžitele za poslední ukončené účetní období. Navzdory tomu jednatel nesvolil k provedení předmětného místního šetření, ani zahájení prvotních úkonů před prověřováním obchodních záznamů, ač tuto možnost měl.

76. S ohledem na tyto skutečnosti je namístě konstatovat, že i v případě nutnosti prokázat zavinění subjektu by Úřad této povinnosti dostál. Jednatel svým jednáním naplnil zákonný předpoklad pro subjektivní stránku přestupku, a to přinejmenším ve formě úmyslu nepřímého. Dle § 15 odst. 2 ZOP jednatel společnosti Marc věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Vysvětlení účastníka řízení, že „*prvotní reakce jednatele vycházela ze specifické situace, kdy byl na cestě na obchodní schůzku, a současně z jeho zkušenosti, kdy do obchodních prostor se snaží pronikat celá řada subjektů s různými nabídkami obchodního charakteru*“,⁵⁴ přičemž „*jednalo se toliko o spontánní reakci, když v té době si byl nejist identitou kontaktujícího subjektu*“,⁵⁵ jej nijak neomlouvá. Jednatel měl v první řadě možnost ověřit si identitu inspektorů Úřadu u své asistentky, které byly předloženy služební průkazy. Po prvotní zamítavé reakci jednatele společnosti Marc s ním inspektoři Úřadu navíc několikrát telefonicky hovořili a v té době měl už jednatel bez pochyb znalost o identitě daných subjektů. Navzdory tomu vícekrát vědomě odmítl umožnit provedení předmětného místního šetření, ačkoli byl ze strany Úřadu poučen o možných následcích.
77. Závěrem je třeba zmínit, že jednatel společnosti Marc je vzhledem ke své funkci jedním z explicitně vymezených subjektů, jejichž činy mohou založit správněprávní odpovědnost právnické osoby dle § 20 odst. 1 a 2 ZOP. Jednáním⁵⁶ a postupem jednatele tak byl založen negativní následek v podobě neprovedení předmětného místního šetření. Předmětné jednání ze strany jednatele je pak přímo přiřitatelné společnosti Marc.⁵⁷ Úřad tedy správně uložil pokutu společnosti Marc dle § 22a ZOHS a nikoliv jednatele jakožto fyzické osobě dle § 22 ZOHS, jelikož tato právnická osoba nesplnila prostřednictvím oprávněných osob své povinnosti dle § 21f ZOHS.⁵⁸
78. V otázce přiřitatelnosti lze rovněž závěrem zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 5 Afs 12/2010-80, který uvádí, že (zvýraznění přidáno): „*Nejvyšší správní soud*

⁵⁴ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 4, bod 8.

⁵⁵ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 4, bod 8.

⁵⁶ V tomto případě jednání v rámci činnosti právnické osoby, kdy navíc „*jednání „v rámci činnosti“ právnické osoby zmíněné v TOPO zahrnuje nejen jednání „při činnosti právnické osoby“ dle PřesZ, ale též jednání „v přímé souvislosti s činností právnické osoby“ ve smyslu právě citovaného předpisu.*“ Viz BRIM, Luboš. Přiřitatelnost přestupků právnickým osobám (se zřetelem k právu trestnímu). Soudní rozhledy 11-12/2018, s. 353. V daném případě navíc lze usuzovat, že jednatel svým protiprávním jednáním konal ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu, kdy zabráněním provedení předmětného místního šetření nejvyšším možným způsobem ztížil případně navazující správní řízení pro porušení hmotněprávních ustanovení ZOHS, kde hrozí pokuta do výše 10 mil Kč nebo do 10 % z čistého obratu za poslední ukončené období.

⁵⁷ Je třeba připomenout, že jednatel společnosti Marc je současně jediným jednatelem a společníkem této právnické osoby. Jakékoliv úkony jednatele při činnosti této právnické osoby jsou tedy přímo přiřitatelné samotné společnosti Marc. V tomto ohledu uzavírá i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019-106, že (zvýraznění přidáno) „*stěžovatel tedy nese za uvedený správní delikt **objektivní odpovědnost, tj. odpovědnost za výsledek, a to bez ohledu na míru svého zavinění, přičemž své úkony činí navenek i prostřednictvím zaměstnanců, které je z hlediska soutěžněprávní doktríny stěžovateli jako soutěžitelé přiřitatelné.***“

⁵⁸ Viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

konstatuje, že právní úkony právnické osoby (stejně jako existence této korporace vůbec) jsou nepochybně pouze určitou právní konstrukcí. **Jedná se totiž vždy o úkony fyzických osob, nacházejících se v určitém právním poměru k právnické osobě.** Úkony těchto fyzických osob jsou považovány za úkony právnických osob v případě, kdy splňují náležitosti přičitatelnosti těchto úkonů právnickým osobám. **Lze přitom rozlišovat dvě skupiny fyzických osob, které činí úkony právnické osoby. Jednak to mohou být statutární orgány, tj. osoby, které jsou k tomu oprávněny zákonem, smlouvou o zřízení právnické osoby nebo zakládací listinou; jejich oprávnění činit právní úkony přičitatelné přímo právnickým osobám se týká celého rozsahu speciální subjektivity právnické osoby a vyplývá přímo ze zřizovací dokumentace právnické osoby.** V případě jednatele se tak jedná o statutární orgán společnosti Marc, jehož úkony jsou přímo přičitatelné⁵⁹ této právnické osobě.

79. Tvrzení účastníka řízení tak považuji za nedůvodné, kdy jednatel společnosti Marc vědomě a úmyslně neposkytnul nezbytnou součinnost inspektorům Úřadu, čímž zmařil průběh předemtného místního šetření. Správněprávní odpovědnost za tento přestupek pak na základě přičitatelnosti jednání oprávněné osoby jde k tíži společnosti Marc.

VII. K námitkám proti výši pokuty

80. Závěrečný okruh námitek se týká výše uložené pokuty, která je dle společnosti Marc „nepřiměřená, když ÚOHS nepřihlédl k jakýmkoli polehčujícím okolnostem. Jednatel v rámci šetření na místě celou dobu komunikoval s ÚOHS a snažil se nabídnout svou účast nebo účast právního zástupce – tedy aby mohlo být šetření provedeno. ÚOHS na toto však vůbec nerefletoval [...] Společnost má i nadále za to, že z jejího počínání je patrné, že cílem jednání nebylo mařit provedení místního šetření, naopak – celou dobu se snažil jednatel soutěžitele o zajištění své přítomnosti, případně svého právního zástupce a celou dobu aktivně s ÚOHS komunikoval. Současně nikdy neřekl, že by kontrolu jako takovou odmítl.“⁶⁰
81. Námitkou účastníka řízení týkající se výše pokuty se již zabýval podrobně Úřad v bodech 42 až 53 napadeného rozhodnutí, na které se plně odkazují a ztotožňují se s nimi.
82. Uložení pokuty a stanovení její výše je v diskreci správního orgánu, který současně musí respektovat zákonem stanovené hranice. Výše pokuty se poté odvíjí od závažnosti přestupku a dalších relevantních okolností, které souvisely s protiprávním jednáním. Dle odborné literatury (zvýraznění přidáno): „Uložení pokuty i její výše jsou zásadně v diskreční pravomoci Úřadu. **Zda bude pokuta uložena v maximální nebo menší výši, závisí na uvážení Úřadu, který je ke svému rozhodnutí podle ustanovení odstavce 2 veden posouzením závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následků, a okolností, za nichž byl spáchán. Nově se též přihlíží k jednání právnické osoby nebo orgánu veřejné správy v průběhu řízení před Úřadem a jejich snaze odstranit škodlivé následky správního deliktu.**“⁶¹ Správní orgán tak při stanovení výše pokuty zohledňuje několik aspektů v intencích § 22b odst. 1 ZOHS.

⁵⁹ Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 3 As 3/2003-38 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 2 As 24/2006-57.

⁶⁰ Viz rozklad společnosti Marc ze dne 2. 9. 2022, strana 6 a 7, bod 23 a 28.

⁶¹ KINDL, Jiří; MUNKOVÁ, Jindřiška. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 3 přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 481.

83. Pokuta následně plní zejména dvě funkce, a to represivní a preventivní. Zároveň je uložena nejen tehdy, pokud není poskytnuta zákonem vyžadovaná řádná součinnost při činnosti Úřadu, ale i pokud ze strany soutěžitele dochází ke ztížení této činnosti. Odborná literatura k tomu podotýká, že (zvýraznění přidáno): „*Pokuta, resp. její konkrétní výše, je výsledkem správního uvážení Úřadu. Rozhodnutí o pokutě je vydáváno s využitím diskrece Úřadu uložené tímto ustanovením; je tedy jeho povinností předepsané volné úvahy užít, což znamená, že se Úřad musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná [...] Pokuta tedy musí být přiměřená a její celková výše musí plnit své dvě základní funkce – funkci represivní a preventivní. Musí tedy být stanovena tak, aby se porušení soutěžních pravidel konkrétnímu subjektu nevyplatilo, zároveň však nesmí konkrétní subjekt zlikvidovat [...]* **Ve vztahu k porušení § 21f odst. 3 lze pořádkovou pokutu udělit jak v případě, kdy je Úřadu znemožněno do obchodních prostor vstoupit, tak v případě, kdy není poskytována náležitá součinnost v rámci jednotlivých úkonů, které Úřad na základě oprávnění podle § 21f odst. 2 provádí. Neposkytování součinnosti a nesplnění povinnosti strpět šetření nastane jak v případě, kdy jednotlivý úkon nebude možné ze strany Úřadu vůbec uskutečnit, tak v případě, kdy bude jeho provedení ztíženo.**“⁶²
84. Úřad v první řadě posuzuje závažnost daného přestupku, což vyplývá i z odborné literatury: „*Zda bude pokuta uložena v maximální nebo menší výši, závisí na uvážení Úřadu, který je ke svému rozhodnutí podle ustanovení odstavce 2 veden posouzením závažností správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následků, a okolností, za nichž byl spáchán.*“⁶³
85. Závažnost předmětného přestupku již byla posouzena Úřadem v bodech 45 a 46 napadeného rozhodnutí. Zmaření nebo ztížení místního šetření je obecně považováno za přestupek, jehož závažnost je vysoké intenzity. Důvodem je samotná povaha tohoto vyšetřovacího nástroje, jelikož se jedná o *de facto* neopakovatelný úkon, kdy v případě nemožnosti provést místní šetření napoprvé je nenávratně suspendován esenciální prvek v podobě „*momentu překvapení*“. Důsledkem je upozornění soutěžitele o probíhajícím šetření, který může následně manipulovat s obchodními záznamy. Nicméně stejně závažné je i pouhé ohrožení či ztížení průběhu místního šetření, pokud jednáním soutěžitele či třetích osob vyvstanou pochybnosti o nedotknutelnosti obchodních prostor a záznamů. Takový následek již nelze vzhledem k povaze místního šetření nijak odstranit.
86. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že závažnost přestupku byla v případě předmětného místního šetření velmi závažná. V důsledku jednání společnosti Marc nebylo možné předmětné místní šetření vůbec provést, kdy jednatel bránil i uskutečnění prvotních úkonů v rámci šetření. Inspektoři Úřadu tak ztratili možnost prověřit obchodní záznamy během klíčového „*momentu překvapení*“, čímž účastník řízení *de facto* zmařil nejen samotné předmětné šetření, ale i případné navazující řízení.⁶⁴

⁶² RAUS, David; ORŠULOVÁ, Andrea. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 510, 515 a 531.

⁶³ KINDL, Jiří; MUNKOVÁ, Jindřiška. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. 3 přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 479-490.

⁶⁴ V daném případě lze za přestupek považovat již jen skutečnost, že inspektoři Úřadu nemohli začít po příchodu do obchodních prostor prověřovat obchodní záznamy či zahájit prvotní úkony ve věci a museli v čase od 9:30 do 10:20 hodin průběžně komunikovat s jednatelem společnosti Marc, byť se na místě vyskytoval zaměstnanec soutěžitele. Již jen toto bezdůvodné zdržení, během kterého mohlo dojít k manipulaci s důležitými dokumenty, lze považovat za přestupek.

87. S ohledem na unikátnost a nezbytnost provedení předmětného místního šetření za účelem prověřit dostupné indicie a případně zajistit další důkazy, kdy účastník řízení svým jednáním tuto možnost zmařil, je závažnost spáchaného přestupku v daném případě velmi závažná. Jelikož předmětné místní šetření nebylo provedeno vůbec a nesoučinnost společnosti Marc byla konstantní, porušování ZOHS trvalo po celou dobu a jedná se tak o další přitěžující okolnost. Povaha místního šetření je založena na své neopakovatelnosti a jednorázovém uskutečnění, takže předchozí bezúhonnost nemůže být v tomto případě polehčující okolností. Společnost Marc navíc působí na relevantním trhu již značně dlouhou dobu,⁶⁵ tedy musí disponovat znalostmi ohledně hospodářské soutěže a působení v ní, stejně tak znalostmi o nezbytnosti poskytování součinnosti správním orgánům. Tuto skutečnost považuji za přitěžující okolnost.
88. Je třeba rovněž zmínit, že jednatel společnosti Marc byl několikrát inspektory Úřadu poučen o své povinnosti poskytnout nezbytnou součinnost při provádění předmětného místního šetření a současně důsledcích, pokud bude jednat v rozporu se zákonem. Navzdory tomu jednatel nepřipustil uskutečnění předmětného místního šetření, ani provedení prvotních úkonů před údajným příjezdem právního zástupce. Jednatel tak byl řádně poučen o případné sankci vůči společnosti Marc.
89. Dále souhlasím se závěry v napadeném rozhodnutí, kdy Úřad neshledal v jednání jednatele společnosti Marc polehčující okolnosti. Samotná komunikace mezi jednatelem a inspektory Úřadu nemůže být polehčující okolnost, jelikož se předpokládá a nešla nad rámec běžné komunikace. Pokud dále účastník řízení tvrdí, že se jednatel snažil nabídnout účast svoji či právního zástupce za účelem provedení předmětného místního šetření, tak si mylně vykládá své povinnosti. Jednatel byl předně povinen umožnit uskutečnění předmětného místního šetření, a to buď svým vlastním příjezdem do obchodních prostor, nebo pověřením přítomného zaměstnance. Jelikož jednatel na naléhání a výzvy inspektorů Úřadu toto odmítl, je již zcela bezvýznamné, co dále navrhoval. Opětovně připomínám, že Úřad není povinen ustupovat přáním soutěžitele, naopak soutěžitel je povinen akceptovat pokyny Úřadu. Jednatel společnosti Marc svým přístupem znemožnil provedení předmětného místního šetření a na jeho následné nabídky příjezdu jeho či právního zástupce⁶⁶ nelze nahlížet jako na polehčující okolnosti, nebo že jsou dokonce způsobilé ospravedlnit toto jednání.
90. Jelikož jednatel komunikoval s inspektory Úřadu, věděl o probíhajícím předmětném místním šetření a byl poučen, došlo také k naplnění subjektivní stránky přestupku v podobě minimálně nepřímého úmyslu. Jednatel věděl o možných následcích v případě znemožnění provedení předmětného místního šetření a byl s tím srozuměn. Tuto okolnost považuji za přitěžující. Účastník řízení se nemůže dovolávat toho, že výslovně neodmítl provedení předmětného místního šetření, když tento výsledek v důsledku jeho jednání fakticky nastal. Zákon nestanovuje jako předpoklad výslovné odmítnutí, ale hovoří o neposkytnutí součinnosti. Nejedná se tak o polehčující okolnost.
91. Ve shodě se závěry napadeného rozhodnutí tak považuji přestupek účastníka řízení za velmi závažný, přičemž okolnosti průběhu mají přitěžující charakter, nikoliv polehčující v jeho

---

⁶⁵ Datum vzniku a zápisu společnosti Marc je dle obchodního rejstříku 26. dubna 1992.

⁶⁶ Navíc, pokud společnost Marc tvrdí, že inspektoři Úřadu údajně opustili obchodní prostory až 12:35, což z ničeho nevyplývá, tak minimálně v tuto dobu zde nebyl přítomen ani avizovaný právní zástupce. Tvzení, že právní zástupce by měl dorazit mezi 12 až 13 hodinou, je tak ničím podloženo.

prospěch. Z tohoto důvodu byla výše pokuty logicky stanovena v maximální možné výši, tedy 1 % z čistého obratu dosaženého za poslední ukončené účetní období.⁶⁷

92. Společnost Marc dále namítá, že společnosti HK STEEL TRADING s.r.o. v likvidaci, IČO 020 85 615, se sídlem S. K. Neumanna 1220, Zelené Předměstí, 530 02 Pardubice (dále též „HK“) byla uložena pokuta ve výši 300.000,- Kč, tedy nižší než v jejím případě, přestože dle protokolu o průběhu místního šetření ze dne 13. 4. 2022, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10879/2022-852⁶⁸ vyplývá, že tato společnost přikázala inspektorům Úřadu ukončit veškerou činnost během probíhajícího místního šetření a tak výslovně odmítla umožnit jeho další pokračování v podobě mimo jiné zajištění obchodních záznamů.
93. K této věci uvádím, že v případě společnosti HK i společnosti Marc byly uloženy nejvyšší možné pokuty dle rozsahu stanoveného ZOHS. Dle § 22a odst. 2 ZOHS může být za přestupek podle odstavce 1 písm. a), g), h) nebo i) uložena pokuta buď do 300.000,- Kč nebo 1 % z čistého obratu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období. V případě druhé varianty výše pokuty může přesahovat částku 300.000,- Kč, kdy zásadní skutečností je právě čistý obrat soutěžitele v posledním ukončeném účetním období. Příkazem ze dne 11. 5. 2022, sp. zn. ÚOHS-V0059/2022/KD, č. j. ÚOHS-15731/2022/852⁶⁹ Úřad uložil společnosti HK pokutu ve výši 300.000,- Kč, jelikož pokuta stanovená procentuálně dle čistého obratu by byla nižší než 300.000,- Kč. Vzhledem k velkému stupni závažnosti přestupku shledal Úřad tuto částku vypočítanou procentuálně z čistého obratu jako nedostačující, a proto přistoupil k uložení pokuty v nejvyšší možné výši 300.000,- Kč.
94. V případě společnosti Marc naopak částka odvozená z čistého obratu přesahuje částku 300.000,- Kč. Jelikož přestupek společnosti Marc byl v konečném důsledku stejně závažný jako v případě společnosti HK, bez polehčujících okolností, Úřad uložil pokutu ve výši 1 % z čistého obratu za poslední ukončené účetní období. Jednatel svým jednáním rovněž zamezil provedení předmětného místního šetření, kdy není nezbytné výslovné odmítnutí, ale faktický výsledek takového jednání, přičemž se nemůže dovolávat součinnosti, kterou neposkytnul. V obou případech tak byla vyměřena Úřadem maximální možná pokuta. S postupem Úřadu se v této věci zcela ztotožňuji.
95. Výše nastíněné stanovisko Úřadu rovněž odráží unijní důrazný postoj k otázce protiprávních zásahů do průběhu místního šetření. Tribunál ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2014 ve věci T-272/12, Energetický a průmyslový holding a.s. a EP Investment Advisors s.r.o. proti Evropské komisi uvádí, že (zvýraznění přidáno): „[...] **pravomoc provádět kontroly má zvláštní význam pro odhalování protiprávních jednání uvedených v člancích 101 SFEU a 102 SFEU. Komise tedy v bodě 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvedla, že zákonodárce v nařízení č. 1/2003 stanovil přísnější sankce, než byly ty, které za odmítnutí podřídit se kontrole stanovil předchozí režim, aby se zohlednila zvláště závažná povaha tohoto procesního protiprávního jednání. Byla rovněž oprávněna zohlednit nezbytnost zajistit dostatečně odrazující účinek [...], aby se podniky nemohly domnívat, že by pro ně bylo výhodné předložit elektronické**

⁶⁷ Výše pokuty respektuje i kritéria uvedená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 4 Ads 124/2020-42: „[...] *zda správní orgán při stanovení její výše zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil nebo zda uložená sankce není likvidační [...].*“

⁶⁸ Viz dokument č. 8 spisu, sp. zn. ÚOHS-P0667/2021/KD, č. j. ÚOHS-10879/2022/852.

⁶⁹ Viz dokument č. 41 spisu, sp. zn. ÚOHS-V0059/2022/PV, č. j. ÚOHS-15731/2022/852.

dokumenty v rámci kontroly jen částečně, a tím Komisi bránit v prokázání porušení hmotného práva na základě těchto důkazů. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, má tento odrazující účinek o to větší význam v případě elektronických souborů, neboť tyto mohou být vzhledem ke své zvláštní povaze lehčeji a rychleji zmanipulovány než spisy v papírové podobě [...] **Komise se tedy nedopustila pochybení, když v bodě 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že pokud podnik nedodrží pokyny inspektorů, podle nichž musí být během trvání kontroly účty elektronické pošty nepřístupné pro jejich majitele a v plném rozsahu přípustné pro inspektory, je třeba vycházet z toho, že toto nedodržení již ze své povahy představuje závažné porušení procesních povinností, jež se během kontroly vztahují na podniky [...]** Na straně druhé je třeba zamítnout tvrzení, podle něhož je uložená pokuta představující 0,25% relevantního obrátu vysoká a nepřiměřená ve srovnání s pokutou, kterou komise uložila společnosti E.ON Energie AG [...] a která představovala jen 0,14 % relevantního obrátu a byla nižší než v projednávaném případě, **a to navzdory existenci přitěžujících okolností a skutečnosti, že se týkala zevnějšího a závažnějšího protiprávního jednání, a to porušení.** V tomto posledně uvedeném kontextu měl Soudní dvůr za to, **že protiprávní jednání spočívající v porušení pečeti, které vyvolává pochybnosti o neporušenosti důkazů uložených v zapečetěné místnosti, bylo již svou povahou zvláště závažné [...]** V projednávané věci se uplatní obdobné úvahy, neboť cílem čl. 20 odst. 2 písm. b) a čl. 23 odst. 1 písm. c) nařízení 1/2003 je chránit kontroly před hrozbou, která vyplývá z neúplnosti obchodních záznamů získaných inspektory [...] V každém případě skutečnost, že Komise v minulosti použila pokuty určité úrovně na určité typy protiprávních jednání, **ji nemůže zbavit možnosti zvýšit tuto úroveň v mezích uvedených nařízením č. 1/2003, pokud je to nezbytné k zajištění uplatňování unijní politiky hospodářské soutěže.**⁷⁰

96. Z unijní judikatury vyplývá primární důraz kladený na ochranu hospodářské soutěže, přičemž uložení citelné pokuty za procesní protiprávní jednání, zejména tak zvláště závažné povahy jako maření místního šetření, má mít odrazující účinek od dalšího narušování hospodářské soutěže. Současně má vysoká pokuta zabránit tomu, aby soutěžitelé považovali za výhodnější neposkytovat součinnost a vyhýbat se předložení obchodních záznamů. Pokud byla uložena citelná pokuta ve výše uvedeném případě, kdy soutěžitelé předložili pouze část elektronické dokumentace a spolupracovali, oč závažnější pochybení a následně pokuta musí být v předmětném řízení, když bylo předmětné místní šetření zmařeno od počátku bez poskytnutí jakéhokoliv dokumentu a *de facto* součinnosti. Tomu ostatně odpovídají i závěry v rozsudku Soudního dvora ve věci C-89/11 P, E.ON Energie AG proti Evropské komisi, kdy (zvýraznění přidáno): „[...] z hlediska skutkové podstaty porušení pečeti je nerozhodné, zda někdo skutečně do zapečetěné místnosti vnikl, či nikoli. **Cílem čl. 20 odst. 2 písm. d) a čl. 23 odst. 1 písm. e) nařízení 1/2003 je totiž chránit kontroly před hrozbou, jež vyplývá z pouhého porušení pečeti, které dává za vznik pochybnostem o neporušenosti důkazů uložených v zapečetěné místnosti.** Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 294 napadeného rozsudku konstatoval, že protiprávní jednání spočívající v porušení pečeti **je již svou povahou zvláště závažné [...]** Stejně tak u třetího důvodu, který se týká nutnosti zajistit pokutě dostatečný odrazující účinek, je třeba připomenout, že podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 může Komise v případě konstatování protiprávního jednání porušujícího hmotněprávní pravidla [...] uložit pokutu do výše 10 % celkového obrátu dosaženého dotyčným podnikem za předchozí

⁷⁰ Viz body 107, 108, 113 a 114 předmětného rozsudku.

hospodářský rok. Podnik, který by bránil kontrolní činnosti Komise porušením pečeti, které Komise umístila za tím účelem, aby byly dokumenty po dobu nezbytnou k provádění kontroly zachovány neporušené, **by tedy mohl odstraněním důkazů shromážděných Komisí takové sankci uniknout, a musí být tedy od takového jednání odrazen prostřednictvím výše pokuty [...]** Vzhledem k pokutě, která může být společnosti E.ON Energie uložena [...] v případě, že by se vyšetřované praktiky prokázaly, tedy pokuta ve výši 38 miliónů eur, která byla stanovena ve sporném rozhodnutí a potvrzena Tribunálem v napadeném rozsudku a která představuje 0,14% jejího ročního obratu, **nemůže být považována za nadměrnou se zřetelem k nutnosti zajistit jí odrazující účinek.**⁷¹ V souladu s unijním právem a judikaturou tak výši pokuty uloženou společnosti Marc považují za nezbytnou k zajištění uplatňování unijní a tuzemské politiky hospodářské soutěže.

97. Výše pokuty stanovená Úřadem rovněž respektuje zásadu předvídatelnosti a legitimního očekávání,⁷² jejíž důležitost zmiňuje i Ústavní soud.⁷³ Úřad, v návaznosti na unijní praxi, považuje dlouhodobě odírání součinnosti⁷⁴ při místních šetřeních za velmi závažný přestupek, jelikož tím *de facto* dochází k zásadnímu maření navazujícího řízení, potažmo ohrožení hospodářské soutěže. Vzhledem k velmi závažným důsledkům pro hospodářskou soutěž Úřad opakovaně ukládá nejvyšší možné pokuty za přestupky týkající se nesoučinnosti a maření místního šetření, byť přitom zvažuje případné polehčující a přitěžující okolnosti.⁷⁵
98. V rámci rozkladu společnost Marc rovněž nikde neuvádí, že by výše stanovené pokuty měla pro ni likvidační účinek s výrazným ekonomickým dopadem a ani Úřad takový fatální důsledek z ničeho nevyvodil.⁷⁶ V rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 10. 2014, ve věci DELTA PEKÁRNÝ a.s. proti České republice, stížnost č. 97/11 se uvádí, že (zvýraznění přidáno): „*Pro účely první věty prvního odstavce článku 1 Protokolu č. 1 musí tedy Soud zkoumat, zda byla zachována spravedlivá rovnováha mezi požadavky veřejného zájmu společnosti a požadavky ochrany základních práv [...]. Záruku vyplývající z tohoto ustanovení proto povinnost uhradit uloženou pokutu narušit může, znamená-li pro dotčeného jednotlivce nebo subjekt nepřiměřené břemeno či zásadním způsobem ovlivní jeho finanční situaci [...]. Soud podotýká, že stěžovatelské společnosti byla uložena pokuta v maximální možné výši, tj. 300 000 Kč. Nezpochybnuje však, že její obrat byl mnohonásobně vyšší, a ani netvrdí, že se jednalo o „extrémní“ břemeno. Není rovněž sporu o tom, že úhrada pokuty neměla na její činnost vliv. Soud se za těchto okolností s ohledem na prostor pro uvážení států v této oblasti domnívá, že byl splněn požadavek přiměřenosti zásahu.*“⁷⁷
99. Rovněž s přihlédnutím k výše uvedenému nepovažují pokutu uloženou Úřadem v napadeném rozhodnutí za nepřiměřenou, ale adekvátní vzhledem k povaze spáchaného přestupku a okolnostem tohoto protiprávního jednání. Společnost Marc navíc v rámci rozkladových

⁷¹ Viz body 128, 129, 132 a 133 předmětného rozsudku.

⁷² Úřad je dále povinen dodržovat další základní zásady vyplývající ze správního řádu, jak to zmiňuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011-326.

⁷³ Viz náleží Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01.

⁷⁴ Tedy zmaření, ztížení nebo ohrožení průběhu místního šetření.

⁷⁵ Např. řízení ve věci EGEM s.r.o., CZECH FROST s.r.o. atd.

⁷⁶ Ostatně u pokuty ve výši 1 % z čistého obratu soutěžitele za poslední ukončené účetní období lze těžko předpokládat její likvidační charakter, zejména v porovnání s možnou pokutou ve výši až 10 % z obratu v případě konstatování porušení hospodářské soutěže.

⁷⁷ Viz body 126, 129 a 130 předmětného rozsudku.

námitek neuvádí, že by ji samotná pokuta ohrožovala v existenciální rovině. Vzhledem k velmi závažným důsledkům, které vznikly neposkytnutím součinnosti při předmětném místním šetření, je naopak pouze naplněna funkce pokuty, která musí být citelným zásahem, odrážející význam takového protiprávního jednání.

100. Dle § 22b ZOHS má Úřad přihlížet zejména k závažnosti přestupku a jednání dotčeného subjektu po jeho spáchání, kdy pokuta stanovená v napadeném rozhodnutí se i vzhledem k absenci námítky účastníka řízení nejeví jako likvidační, ale adekvátní a citelnou sankcí za protiprávní jednání.⁷⁸
101. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem mám bez důvodných pochybností zato, že námitka společnosti Marc o nepřiměřenosti stanovené pokuty je nedůvodná. Úřad v příkazu a napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil veškeré aspekty relevantní pro stanovení výše pokuty, kdy nejprve správně konstatoval, že spáchaný přestupek je velmi závažného charakteru. Jednatel společnosti Marc nejprve odmítl dorazit na místo šetření a následně nevyhověl žádosti inspektorů Úřadu, aby za účelem provedení předmětného místního šetření pověřil zaměstnance společnosti Marc. Jednatel stále trval na přítomnosti své či právního zástupce, kterou nicméně nebyl schopen zaříditi bezodkladně, čímž došlo k negaci „*momentu překvapení*“, zvýšila se možnost manipulovat s obchodními záznamy, a tedy celkově došlo ke zmaření předmětného místního šetření. Komunikace jednatele s inspektory Úřadu nevybočila nad rámec běžných povinností při poskytování součinnosti. Společnosti Marc tak nesvědčí žádná polehčující okolnost, naopak se zde nachází řada okolností přitěžujících. Na základě těchto skutečností považují výši pokuty za přiměřenou okolnostem případu, a to s přihlédnutím k tuzemské i unijní judikatuře. Námitka společnosti Marc je tedy nedůvodná.

VIII. Náklady řízení

102. Konečně k výroku III. napadeného rozhodnutí uvádím, že souhlasím se závěrem prvostupňového orgánu, že je namístě uložit účastníku řízení povinnost uhradit paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.
103. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci správního řízení, které bylo vyvoláno porušením § 21f odst. 3 ZOHS účastníkem řízení. Dle § 6 odst. 2 věty první vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení je tak účastník řízení povinen uhradit paušální částku náhrady nákladů ve výši 1.000,- Kč.

⁷⁸ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 uvádí, že (zvýraznění přidáno): „*Rozšířený senát přitom nepochybuje o tom, že zákon o silniční dopravě, stejně jako řada jiných zákonů, stanoví kritéria pro určení výše pokuty taxativně a přitom osobní a majetkové poměry pachatele mezi nimi neuvádí. Z požadavků, které klade na správní trestání ústavní pořádek, ovšem přistupuje k těmto základním kritériím ještě korektiv pro určení celkové výše pokuty, a to právě v podobě zákazu jejího likvidačního charakteru [...] To samozřejmě neznamená, že by pokuta za jiné správní delikty měla ztratit cokoliv ze své účinnosti. Naopak, jak již připomněl předkládající senát, aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě [...].“*

104. Vzhledem ke skutečnosti, že tímto rozhodnutím je potvrzena vina účastníka řízení, je namístě potvrdit i výrok III. napadeného rozhodnutí, týkající se nákladů řízení, což vyplývá z dikce § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 95 odst. 1 ZOP.

IX. Závěr

105. Na základě výše uvedeného shrnuji své závěry. Výrok napadeného rozhodnutí, respektive předmětný skutek je uveden dostatečně určitě a srozumitelně, přičemž obsahuje veškeré podstatné náležitosti. Není účelem výroku rozhodnutí pojmout veškeré skutečnosti, ale uvést relevantní informace, na základě kterých je účastníku řízení zřejmé, jaký přestupek je mu vytýkán. Skutek musí být rovněž vymezen natolik srozumitelně a konkrétně, aby byla vyloučena jeho zaměnitelnost. Skutek uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí tato kritéria beze zbytku naplňuje, kdy společnost Marc nemohla mít pochyb o tom, za jaké protiprávní jednání jí byla uložena daná pokuta.
106. Přestože osoba jednající za soutěžitele či jeho právní zástupce mají právo být přítomni probíhajícímu místnímu šetření, nejedná se o nárok soutěžitele, ani nezbytný předpoklad, aby předmětné šetření bylo považováno za legitimní. Úřad je oproti tomu oprávněn požadovat bezodkladnou přítomnost této odpovědné osoby a v případě, že z objektivních důvodů není schopna dorazit na místo šetření, je povinna pověřit jinou osobou, která bezproblémový průběh šetření umožní. Jednatel společnosti Marc nejprve odmítl dorazit na místo šetření a navzdory několika výzvám inspektorů Úřadu nepověřil přítomného zaměstnance společnosti Marc za účelem provedení předmětného místního šetření, ani nezajistil bezodkladnou přítomnost právního zástupce. Tímto jednáním došlo ke zmaření předmětného místního šetření s důsledky pro případné navazující řízení za účelem ochrany hospodářské soutěže, přičemž předmětné protiprávní jednání je beze zbytku přičitatelné právě společnosti Marc. Soutěžiteli nadto neschází právo posuzovat obsah obchodních záznamů a dávat v tomto směru závazné pokyny, zda se jedná o dokumenty obchodní či soukromé povahy.
107. Závěrem je třeba uvést, že výše pokuty byla uložena v intencích § 22a a 22b ZOHS za velmi závažný přestupek a při zohlednění veškerých relevantních kritérií. Úřad posoudil přístup jednatele společnosti Marc k průběhu předmětného místního šetření, přičemž dospěl ke správnému závěru, že v jeho jednání nelze spatřovat okolnosti polehčujícího charakteru, jež by vedly k uložení pokuty v nižší částce. Naopak se plně ztotožňují s Úřadem, že za posuzované protiprávní jednání bylo namístě uložit pokutu v maximální možné výši.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

JUDr. Tomáš Mach, LL.M., Ph.D., advokát
MACH LEGAL, advokátní kancelář s.r.o.
Viktora Huga 377/4
150 00 Praha 5

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy